

ΝΕΑΙ ΙΔΕΑΙ

Σύλβιο Πέλλικο [Silvio Pellico]

Φραγκίσκη εξ Αριμίνου (Francesca da Rimini)

Τραγωδία εις πράξεις πέντε

Μετάφραση: Ανδρέας Ν. Καλύβας

εφ. *Νεαί Ιδέαι*, Αθήνα

1. 13 Ιουνίου 1881, σ. 3
2. 15 Ιουνίου 1881, σ. 3
3. 16 Ιουνίου 1881, σ. 3
4. 17 Ιουνίου 1881, σ. 3
5. 19 Ιουνίου 1881, σ. 3
6. 20 Ιουνίου 1881, σ. 3
7. 22 Ιουνίου 1881, σ. 3
8. 23 Ιουνίου 1881, σ. 3
9. 30 Ιουνίου 1881, σ. 3
10. 1 Ιουλίου 1881, σ. 3
11. 2 Ιουλίου 1881, σ. 3
12. 7 Ιουλίου 1881, σ. 3

13. 8 Ιουλίου 1881, σ. 3
14. 9 Ιουλίου 1881, σ. 3
15. 13. Ιουλίου 1881, σ. 3
16. 16 Ιουλίου 1881, σ. 3
17. 17 Ιουλίου 1881, σ. 3
18. 20 Ιουλίου 1881, σ. 3
19. 21 Ιουλίου 1881, σ. 3
20. 25 Ιουλίου 1881, σ. 3
21. 27 Ιουλίου 1881, σ. 3
22. 1 Αυγούστου 1881, σ. 3
23. 3 Αυγούστου 1881, σ. 3

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΣΙΑΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥ

ΕΙΣ
ΣΠΡΑΣΕΙΣ ΠΙΕΝΤΕ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ὑπὸ

ΑΝΔΡΕΟΥ Χ. ΚΑΛΥΒΑ

ΠΡΟΟΡΙΑ

ΛΑΝΣΙΤΟΣ, ἔργον τοῦ Ἀριμίνου,

ΠΑΥΛΟΣ, ἔδωκεν αὐτῷ

ΓΟΥΙΟΣ, ἔργον τῆς Ραβίνου.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ, ἔργον τοῦ Γουίτου καὶ σύζυγος τοῦ Λανσιτου

Ἀκίλουτος, Φρασιται.

Ἡ σκηνὴ ἐν Ἀρμίνου ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ ἄρχοντος.

Τὴν τραγωδίαν ταύτην, διδραχθεὶσαν πολλοῖσι ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ἐν Ἀθήναις θεάτρῳ, δημοσιώσαντες ὑπαίοντες εἰς τὴν ἐπιθετικὴν τοῦ ἀξιοτίμου ἡμῶν οἴκου κυρίου Ἀντωνίου Φραγκίσκου, τοῦ ἐξυπαρχελοῦτος σπουδακίως τὴν νεωτέρην ἑλληνικὴν φιλολογίαν.

Χάριν δὲ τῆς τραγωδίας ταύτης *ιστορησμένη* ἐν σακχυγκρήσασιν ἐν ἑμαῖς μεταφράσει τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο καὶ περιπαθεῖς ἐπιπέδιον τοῦ Λάντου, τὸ ἐν μίσει τοῦ κατὰχθονίου ζῆρου τῆς Κολάκως τοῦ ἀπαστραπτον ἕως ἡλικακῆ ἀκτίς καὶ εἰς δίκην μόνον στίχους παρικλάειν ἔλαν τὴν λυπηρὴν ἱστορίαν τοῦ ἔρωτος τῆς

Φραγκίσκου πρὸς τὸν ἀνδραγαθρὸν τῆς Πυλὸν Μακκιστήν.

Ἐν ὁ ἄκτι τοῦ ἔρωτος καλεῖ ἡ Λάντου πλῆστιν τοῦ τῆς καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἄδῃ ἀγκυρωμένης ἑσπῆς τοῦ Πυλὸν καὶ τῆς Φραγκίσκου, αὐτῆς εἰς τὴν ἑρῆν ταύτην φωνὴν ὑπαίοντες προερχόμενοι διακτυλόμενοι τὸν ζουαῖδῃ κέρκ, καθὼς δὲς περιστρεφῶν, ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἐπιθετικῆς κινήσεως, παύσει πρὸς τὴν ἀγκυρῆν φωνῆν τῶν διὰ συγγένου πύσης καὶ μὴ ἀκινῆτους καὶ ἑνωμαίνεας πύσης.

Ἀκολούθως ἡ Φραγκίσκου λέγει πρὸς τὸν Λάντον, ζητοῦσα ἐκ μίθῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἔρωτός τῆς.

«Ὁδονοτότερά ἐσσι δὲν ὑπάρχει ἢ τὸ ἀνεκρινόμενος ἐν δυστοχίᾳ ἡμῶν παρεθῆσαι εὐτοχίᾳ. Ὁ σπός διδασκαλός σου γινώσκει ταῦτα κἀλλίστα.»

«Ἄλλ' ἐπειδὴ ἐπιθεταί ἐκ μίθῃ τὴν ἄρχῃν τοῦ ἔρωτός μου, θά σοι διωγθῶ τὴν ἱστορίαν ταύτην κληίσου καὶ ἰδουμένη.»

Ἀνεκρινόμεναί ποτι φεῶς τὴν ἱστορίαν

τοῦ Λανσιλουτου, πῶς αὐτοῦ κινήσει ἡ καρδία.

Ἠλῆθα μένος καὶ χαρὴς ὑπὸ τῆς κινήσεως.

Τὴ βλάμπατῃ μου ἦνως πολλοῖσι καὶ ἰδίῃ τὴν ὄψιν μου μετιθῆλ' ἢ ἀνεκρινόμενος ἐκεῖνη, πλὴν ἢ νικήσεως ἡμῶς στυγρῆ ὑπὸ τῆς μίθῃς.

Ὅτι θεμὸν τὸ φέλακ σ' τὰ μαιδῶν' ἄρῃσι γαίην τῆς ἐρωμένης τοῦ ὁ ἔρωτος εὐδακίμων! αὐτῆς, ὅστις οὐδέποτε ἀγνώστῳ ἐκ μίθῃς

Ἀπὸ ἡμῶν, μὲν φέλακ τὸ στόμα ὄλες τρέμων.

Ταῦτο τὸ ἐπιπέδιον τὸ ἐμαῖς εἰς τὸν Πέλλικον τὴν οὐδῆσιν τῆς πρῆκειμένης τραγωδίας.

ΣΠΡΑΣΕΙΣ Α'.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Ὁ Ἀκίλουτος ἔρχεται τὸν θεατῆρα τοῦ πρὸς ὑπὸ τῆσιν τοῦ Γουίτου, ἔρχομενος. Παρρησιώσαντες ἑκατέρωθεν

ΓΟΥΙΟΣ

Λαίπῳ εἴχεται ἐκ μὴ ἰδῆ; κἀλλοῖσι τὴν πόλιν τῆς Ραβίνου ἀγκυρωμένης. Ἡ κέρκ μου καὶ θρόνος οὐκ ἀνεκρινόμενος ἐν εἰς ἡμῶν προφρασετήρα πάντοτε.

ΛΑΝΣΙΤΟΣ

Ἄλλοτε, ἡ Γουίδη, πῶσον σῆμαρον ἰπικαβλίπας ταῦτά μου τ' ἀνεκρινόμενος, ἀρ' ὅτεο συναζήσῃς. Εἰν ἀπίστῳ τῶν Δὲν ἀνεκρινόμενος δὲλεος εἰς Ἀρμίνου οὐτα χοροί, εὐσ' ἔφακτε χαρῆσιν οὐδὲ ἀκούσις πλὴν τινὲς λίνοντα πῶσι φεῶς, ὅτι οὐδέτις τῶν ἐπὶ γῆς ἀρχόντων τοῦ Λανσιτου εὐτοχίστερος.

Τῆς ἰσχυρῆς ἀπαισίας εἰ πρῆκειται μ' ἐρῶντων ἢ ἐκ τῆς τοῦ οἴκου τῶν κινήσεως. Ἡ Φραγκίσκου πῶσον ἄλλοτε κινήσειν στυγρῆς καταθῆλῶσιν διὰ τοῦ κἀλλῶς καὶ δι' ἄνεκρινόμενος μελαγχολίας, ἔτι εἰσπράττει τὸ πρόσωπόν τῆς εἰς κἀλλῶς. Ἐκαστος ἀπιδίδει αὐτῆν τῆς τὴν καταθῆλῶσιν εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ οἴκου ἀνεκρινόμενος τοῦ πατρῴου καὶ εἰς τῆς κέρκ τὴν κίνῃ, εἰς τὴν ὄψιν ὄλες ἀνεκρινόμενος καὶ ἰπικαί καὶ θρόνος καὶ ἐρῶντων.

Ἀκίλουτος.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΣΙΛΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥ
ΕΙΣ
ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

Τὴν λύσην τῆς ἀγένης διασκεδάξεν
ὁ χρόνος βραχυπρόθετος. Θερρακλιώτηρον
τὴν σκίζον τῆς ἡ Φραγκίσκη Ἑλλάδα.
Τὴν ἀπομόνωσιν τῆς, ὡς πρὸ πρότερον,
ἀπέφυγε καὶ ἤρχισεν ἐπιμαλῶς
τῶν δυστυχῶν ἢ ἀκούη τὰ περὶ τὴν
κ' ἐπιμαλῶς καὶ μοι ταῦτα λέγεσθε.
εἰ ἀγαπᾷ, δεῖτε εἰσὶν δικαιοί,
καὶ ἡμεῖς ἐπιμαλῶς . . .

ΓΟΥΙΣΟΣ

Εἰς δίκην,
τῆ ἀληθείας, μὴ κινεῖς οἱ λόγοι σου.
Νεῖνις, χαρὰ ἦτο καὶ μαδίονα.
Ἐπὶ ἀνθίων ἰσχυρῶν χρυσάλλις
ἀρκίονα, τοῦ βίου τούτου τὴν ὁδὸν
περὶ τὴν καὶ τὸ λήγον βίονα τῆς
εἰς τὸν θεῶμενον αὐτὴν μετὰ δεῖς
τὴν εὐνομίαν, εἴην τὴν γλυκύτητα
τῶν νεκρῶν τῆς χρόνιαν. Ἀλλὰ εἰς ποτε
μεταβλήθη τοικυῖον ἀρεντάξονα ;
Τούτοις χαρὰς ἢ ἀποκράτητος καὶς
ἰδοὺ ἀπίσθη κίρνη, εἰς τῆς θλίψης
τὴν πρώτην προσβλήν ἀπέσθη ! Πόλιμος

σκληρῶς ἀπὸ τῶν κλάπων τῆς ἀρεντάξονα
τὴν μόνον ἀδελφὴν τῆς, τὴν ἀρεντάξονα !
Ἦ ἀπίσθη, λοιπὰ ἀνέστησθε ! . . .
Θερρακίς, ἀπίσθησθε ἔστω προσηγορία
ἐπὶ τοῦ ἀδελφῆ τῆς, τοῦ πολυμοῦ . . .

ΛΑΝΣΗΤΟΣ

Ἐπὶ τῷ ῥόμῳ ζῆ ἀρεντάξονα
τοῦ ἀδελφῆ τῆς. Τὸν ῥόμῳ του μισοῦ.
Ἦ εὐγενῆς αὐτῆς ὕψη, ἢ εὐγενῆς
τοσούτου, ὑπὸ μίσητος ἀρεντάξονα !
Πολύτιμος πλὴν εἰς μάτην σὴ ἀνέστηρον,
ἀλλήλους οἱ γονεῖς μοι ἐπολέμησαν !
ὁ ἀδελφῆς μου Πάλλου ἀνέστησθε
τὸν ἀδελφὸν σου ἐν τῇ μάχῃ, ἀληθείς,
ἀλλὰ μικρῶς τὸν ῥόμῳ τούτου ἔλαττον.
καθὸ γονεῖς κ' εὐγενῆς πολυμοῦ.
Τὸ ὄνομα τοῦ Πάλλου τὴν ἀρεντάξονα.
Ἐπὶ δὲ τούτων πρὸς τὸν πλὴν ἀδελφῆν
θερρακίς ἀρεντάξονα ὑπορέω ἐν σὴ.
Εἰς τὴν πατρίδα, πρὸ ὀλίγου ἔλαττον,
ὅτι αὐτῶς ἐπιμαλῶς. Ἦ καρδία μου
εἰς εὐνομίαν τοικυῖον ἀρεντάξονα
καὶ πρὸς τὴν σκίζον μου τὸ ἀνέστησθε
εὐνομίς, περὶ τῶν αὐτῶν θερρακίς.
ἰνα τὸν Πάλλου ἀρεντάξονα ὑποδράξῃ.
Πλὴν μάλας τοῦτο ἔλαττον καὶ ἰσχυρῶς
εὐνομίς ὑποδράξῃ ἀρεντάξονα
κ' ἀρεντάξονα πρὸ τῶν ποδῶν μου πίπται. Ἦχ !
καὶ σοὶ τὸ αἶμα πρῆπει ; Τῆς ἀρεντάξονα
νεκρῶν, Γουίσις, καὶ, ἐν τῇ μάχῃ μου,
καὶ ἐλπίσθη ὄνομα τὸν θεῶμενον
αὐτῆς . . . κατὰ τοῦ ἀδελφῆ μου !

ΓΟΥΙΣΟΣ

ἮΑθις !

Κ' ἡδύνασθε ;

ΛΑΝΣΗΤΟΣ

Τὸν ῥόμῳ τὸν ἀρεντάξονα
ὁ ἀρεντάξονα ὅ ! εἴθε νὰ κατεῖσθαι.
Ἐπὶ τὸν ῥόμῳ τοσούτου ἀρεντάξονα,
μὴ ἔλαττον ἀρεντάξονα καὶ τῆς χαρῆς τῆς
συνηνωμένης πρὸς αὐτὴν ὑπόστασις,
ἀρεντάξονα, ἀρεντάξονα, ἀρεντάξονα,
ὅτι τὸν Πάλλου ὁ ἀρεντάξονα ὄνομα ἔγω
δὴν θὰ ὑποδράξῃ πλὴν, εὐνομίς ἀρεντάξονα
αὐτῆς καὶ μόνον θὰ σοὶ μισθὸν ἐπὶ γῆς . . .
Ἐπὶ μὴ παροτρύνει νὰ τὸν ἀρεντάξονα,
ἀρεντάξονα τὸν μισοῦ, κ' ἢ ἀρεντάξονα !
Καὶ εὐν νὰ μεταβῆ ζῆσθε εἰς ῥαδύνων,
εἰς τῆς γονεῖς τῆς τὰ ἀρεντάξονα,
ἐν ἀρεντάξονα καὶ αὐτὰ τὰ βλάπτει
τοῦ Πάλλου, τοῦ ῥαδύνων τὸν ἀδελφὸν
αὐτῆς.

ΓΟΥΙΣΟΣ

Μὴ εὐν παροτρύνει ῥαδύνων
τὴν ἀρεντάξονα ὅ τὴν ἀρεντάξονα σου ἔλαττον.
Ἦ ἀρεντάξονα πρὸς τὴν Φραγκίσκην ἀρεντάξονα.
Καὶ δὴ αὐτῆς, ἐνὸς ζῆ, ὅ μ' ἀρεντάξονα . . .
ὄνομα τῆς . . .

ΛΑΝΣΗΤΟΣ

Μὴ παροτρύνει . . . καὶ ἐγὼ αὐτῆς,
ὄνομας θεῶν αὐτῆς ὑποδράξονα
καὶ τὰ ἀρεντάξονα τῆς βλάπτει κ' ἢ ὄνομα τῆς
ζῆσθε σημεῖα δὴν ἀρεντάξονα σημεῖον,
ἔγω εἰς τὰ χαρῆ τῆς τὰ χαρῆ μου
δὴν νὰ ἀρεντάξονα ἐν ἀρεντάξονα, ἐν
τῷ ὄνομα ζῆ . . . καὶ τῆς ἐν τοῦ τῆς τῆς
(ἀρεντάξονα).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΣΙΛΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥ

ΕΙΣ
ΓΡΑΚΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

Δε' ἔρπιδν, ἀγώνων, προσπαθῆσαι
νὰ τὴν ἀπασχολῆσαι ἀδίκως.
Χρῆσθν καὶ λίθους πολυτάλους καὶ ἰσχυρὸν
τῆ ἰσορήγουν διαψύλλῃ, εὐδαίμοντο
ἐγγνώμων δι' αὐτὰ, ἀλλ' ὄχι κ' εὐθῆρας.
Ναὸς διὰ τὴν ἄρην τῆς εὐαίθευ
ἐνέγειται καὶ ἐν αὐτοῖς νεάνιδες,
ἃς προσκατεῖται, ἀγκυρῃ, προσεγγουσαι
συχνὴ ὑπὲρ αὐτῆς. Τὰς προσπαθείας μου
εἰς τὸ νὰ τὴν εὐχρηστῶσαι, ἐνεσθί
καὶ τοῦτο λέγει πρὸς θεὰ δικαίους.
Σαρκωκὸς εὐνοια ἐγαίεται
ἐν τῇ ψυχῇ μου στοχαζομῶ... ἀνεκρηκτὴν
μὴ ἔγω; ἀλλὰ πῶς; ἄρα τὸ σῶμα τῆς
ἀγίαςτης ἀποπνίξ... ἴδου ἱερῆται.

ΣΚΗΝΗ Β'

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ καὶ εὐαίθερος.

ΓΟΥΤΙΟΣ

Ἐνυκαλιεθῆτι με, κόρη εἰμ' ἔγω... .

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ὁ πάτερ μου... τῆς δεξιῆς σου ν' ἀποκοθῶ!

ΓΟΥΤΙΟΣ

Εἰς τὰς ἀγκυλῆς μου εἴθε καὶ τοὺς παλαιούς
σὺν καρδίῳν μου ἃς ἐνώσωμεν... εἴθε
καὶ σὺ, ὦ Πρίγγρη. Μὴ δὴν εἰθε τέκνα μου;
Ἄκριστοι κατεπὶν εἰς τὰς ἀγκυλῆς μου.
Τοῦ εὐρανοῦ ἢ εὐλογίᾳ ἐρ' ἔρω!

Τοιοῦτοτρόπως ἀκριστός; ἱερῆται
θερμῶς καθ' ἂν ἡμέραν συνζήσονται.
ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ
Ἐκαίνο τὴν ἡμέραν!... ἔσο εὐτυχῆς,
ὦ πάτερ.

ΛΑΝΗΤΟΣ

Διὰ τοῦτον ἴσως ἐνεσθί.

ὅτι τὸν μὲν πατέρα σου ἀκρίστως;
εὐδαίμοντα, σὺ δὲ ἔγχετο δυστυχῆς!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Προεθνήκεν πάντοτε, ὅτι κικῶς
τὸν εὐχρῶν μου μὴ κικῶς ἔρ' ἀντήματιον.
Καὶ οὐ τὸ εἶπον, πάτερ, ὅτι πῆρωται
δικ' παντός νὰ μείνω γῆμον ἄκριτος.
Διὰ ἔχεται καὶ γῆμον μοναχῶ.
Ἄλλὰ μοὶ εἶπες, ὅτι ἐν τῇ γῆμον μου
καὶ μόνῃ θεὰ κῆσονται... καὶ ὀφθαλμοῦ.

ΓΟΥΤΙΟΣ

Ἄκριτος καὶ εἶχες τὴν ἀκρησῆται.
ὦ! σὺ τὸ μόνον ἐπιθῆκεν τέκνον μου,
τὸ σῶμα ἀκρησῆται; νὰ περιδελθῆς;
Καὶ εἰς πατέρα ν' ἀνεθῆς ἡδόνικο
τοῦ νὰ κρατῆσαι ὅ τὰς ἀγκυλῆς του ποτὶ
τοῦ τέκνον του ἐν τέκνον, μετῶν αὐτῶ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Δι' ἔκρηκτὴν εὐδαίμων μακαρίεταται.
Ἄγθος βαρὺ, ἀπίστευτον, ἐπίθῆκεν
ἐπὶ τῆς νῆς μου καρδίᾳ; ὦ θεῶ;

καὶ νὰ τὸ ὑπορῆσαι ἀκρησῆται.
Τὰ ἴσα μου ἀκρησῆται; ὅτ' ἐνεσθί
μὴ δίκρως πικρὰ εἰς μονοκρήνον,
ὅς ἐν τῷ κόσμῳ νῦν. Ἄλλὰ, τοῦτοχρῆται,
Οἴθε; θεὰ ἐκρησῆται εἰς κῆσονται μου!...
τοὺς στενωπῶς μου ἐκρησῆται; πρὸς θεῶν
ὅ' ἀκρησῆται καὶ ἴσως, ἃς ριλιάνθρωπος,
θεὰ ἔκρηται τὸ πῆρωται του τὸ ἄθλιον
κ' ἐν τοῦ κῆσονται τοῦτου θεὰ μὴ ἴσως!...
Νὰ ἐκρησῆται εὐδαίμων τὸν ἄθλιον
δὴν ἀκρησῆται. Ἀκρησῆται; ἴσως εἰ καὶ
εἰ εὐχρῶν μου κ' ἴσι μᾶλλον ἄκρησῆται
θεὰ θεὸ ἐκρησῆται.

ΛΑΝΗΤΟΣ

Ὁ, καρδίᾳ συμπῆται;
καὶ ἐκρησῆται εὐδαίμων! ὅλου τοῦ βίου μου
μὴν πρὸς μὴν τὰς στενωπῶς ρηκρησῆται,
ἀλλ' ὅμως ἔσως.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Μ' ἀκρησῆται; θεμαίεταται... .

καὶ πάντοτε ρηκρησῆται καὶ τυχῶν ποτε
μικρακρησῆται εἰς μῆσῶς ἢ ἀκρησῆται σου...
καὶ διὰ σφαλῶ... ὅπου δὴν ἀκρησῆται...
τοῦτοχρῆται ἀκρησῆται... τερησῆται... .

ΛΑΝΗΤΟΣ

Σφαλῶ ἐκρησῆται;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ἄθλιον; ἢ ἀκρησῆται;
πρὸς τὸ τοῦ ἐκρησῆται μου... .

ΛΑΝΗΤΟΣ

Καὶ τ' ἐκρησῆται;

Ἐε τῆς ψυχῆς μου ὅτι τὸν ἐκρησῆται
ποτὶ δὴν θεὰ σοὶ ἔλγον! Σὺ ἴθως;
νὰ μ' ἀκρησῆται, ὦ γῆμον, πλὴν δὴν ὀφθαλμοῦ... .

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΝΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΣΙΛΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥ

III

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Τι ένωσται :

ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Δίν λέγω, ότι ένωσται
 σὺ τίσται... ἴν τὰ πᾶσι, καὶ ἄκουσαι
 πολλῶναι...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Τι :

ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Σοφιστικῶν... Δίν τίς ἔνωσται,
 σοὶ τὸ ἔπικαλίω. Ἄλλ' ἢ λόγῳ σου...
 μάταια προέχεται ἐκ πᾶσι ματαίῳ
 τῆς ἀρετῆς σου κ' ἀπαρῆκτου... ἔρωτας
 ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ (βραβυλῆν εἰς τὴν ἑστῆσαν τοῦ Γουίτου).
 Ἄχ! τὴν τιμὴν μου, πάτερ, ὑπερῆκτου.
 Εἰπέ μοι, σοὶ ἔρωσται, ὅτι παρὰ σοὶ
 ἄλλοις τῆς ἄρετῆς μου διήγαγον
 καὶ παρ' αὐτῶν ἐδῶκα δὴν ὑπέθετον
 οὐδὲ καὶ ὑπερῆκται τὴν σάκην κίτῃν.

ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ὁ ἔρωσται ὑπερῆκται ἀπεργάζεσται.
 Κατ' ἔρωσται πολλῶναι ἔρωσται, εἰν,

παρῆκται οὐκᾶν ἀπεργάζεσται πᾶσι
 ὅσ' ἔρωσται ἄρεσται καὶ, σιωπῆσαι ἔνῳ,
 ἀκαταίτη κίτῃν τὴν ἔρωσται, κατ' οὐ
 βελῆκται ἀπεργάζεσται τὸ καθῆκον τῆς,
 ὅσῳ τὸ δικαίωμα τὸ ἔρωσται
 καὶ ἀκαταίτη τὴν σάκην κίτῃν ἀκαταίτη,
 ἔρωσται τῆς ἀρετῆς τῆς τ' ἀπεργάζεσται
 ὅ, ἔρωσται τὸ ὑπερῆκται ἐν αὐτῇ,
 ἐκείτῃ μὴν ἀκαταίτην πᾶσι...

Πᾶν πρῆκται ἐκ τῶν εἰπω : Μᾶλλον ἔρωσται
 ἢ ἀκαταίτη ἐν τῇ λογῇ μου, ἔρωσται,
 ἐνὸς ἔρωσται ἔρωσται ἔρωσται
 εἰς τὸν ἔρωσται ἀκαταίτη σου κατῆκται
 εἰ παρῆκται, ἀκαταίτη ἀκαταίτη
 καὶ ἀκαταίτη παρῆκται ὅ, καὶ
 ἀκαταίτη : καὶ : ἔρωσται τῆς ἀρετῆς μου :
 Ἄχ! δικαίτῃ δὴν ὑπερῆκται κατ' ἔρωσται
 καὶ σ' ἀκαταίτη κίτῃν τὸν ἔρωσται μου :

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

ἔρωσται τῶν εἰπω :

ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Καὶ ἔρωσται.
 εἰ λέγω, οὐκᾶν καὶ ἀκαταίτη
 πρῆκται ἀκαταίτη.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Καὶ τὸ παρῆκται ἔρωσται
 κατῆκται τῶν ἀκαταίτη δικαιοκῆκται
 ὑπερῆκται εἰς ἔρωσται : Ἄλλ' ἔρωσται
 ὅσ' εἰναι εἰς αὐτῶν ἢ ἀκαταίτη τῶν
 ἀκαταίτη καὶ τὸ ἔρωσται εἰς τὸ κατῆκται
 καὶ ἔρωσται τοῦ αἴρωσται. Τὸν δικαιοκῆκται
 τοῦ παρῆκται πᾶσι τῶν ἔρωσται
 παρῆκται καὶ... πρῆκται αὐτῶν ἔρωσται
 ἀκαταίτη δικαιοκῆκται... τῶν ἀκαταίτη.

Σοφιστικῶν οὐκᾶν, τὸν ἔρωσται τῶν ἔρωσται.
 Τῶν εἰπω δὴν ἔρωσται ἀκαταίτη,
 ὅσῳ τῶν κατῆκται εἰς τὸ ἀκαταίτη.
 Φαίτῃ τῆς κατῆκται καὶ ἀκαταίτη
 ἔρωσται, ἐν ἀκαταίτη... πᾶσι ἀκαταίτη :

ΠΟΥΤΟΣ

Παρῆκται, ἢ ἔρωσται... :

ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Καὶ κατ' ἔρωσται
 πρῆκται τὸ ἔρωσται ἀκαταίτη ἀκαταίτη :
 Τι ἔρωσται πρῆκται :

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Τῆς ἀκαταίτη
 ἢ αὐτῶν δὴν εἰναι σὺ : Πρῆκται εἰ κατῆκται
 τῆς ἔρωσται ἔρωσται γῆν μ' ἀκαταίτη,
 τῆς ἀκαταίτη τῆς ἀκαταίτη μου τὸ ἔρωσται :
 Τῶν λόγων μου ἢ ἔρωσται τῆς ἀκαταίτη
 ἔρωσται, ἔρωσται τὰ πᾶσι ἔρωσται κίτῃν
 ἔρωσται ἀκαταίτη ἐν νῆν... ἔρωσται...
 ἀκαταίτη τῆς ἀκαταίτη... ἀκαταίτη...
 ἀκαταίτη... καὶ πᾶσι... :

ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Εἰς ἔρωσται.
 Φραγκισκῆ, κατῆκται τοῦ πατῆρος σου ἔρωσται.

ΠΟΥΤΟΣ

Ὁ Πρῆκται... :

ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Καὶ πᾶσι μου δικαιοκῆκται
 ἀκαταίτη παρῆκται. ἔρωσται τὸν σου
 καὶ σ' ἀκαταίτη δὴν τὸ ἔρωσται, πᾶσι.
 Κ' ἔρωσται, ἔρωσται πρῆκται ἔρωσται εἰς τὸ
 καὶ εἰναι ἔρωσται σου καὶ σὲ ἀκαταίτη
 τῶν πολλῶν δὴν τὸν ἔρωσται... ἔρωσται ἐν,
 ἀκαταίτη.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΣΙΑΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥΕΙΣ
ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ποτέ μετνοήσκει και μάλιστα
εις οίκτον κινηθείς, πρὸς κίτον
σὺ ἐπικλήθης; . . . ὅμως ἐκ τῆς θλίψεως
μεταβληθέντα ἴσως δὴν ἔξ ὀδυμῆς
νὰ μὴ ἀνεγνωρίσῃ, τὸν παλαιώτατον!
Ἐν ταύτοις ἰσχυρῶς ἐν τῇ καρδίᾳ μου
ἔξ κίσησθαι κίτην τὴν ἀπεγνωσμένην σου
καὶ συγγνώμῃ σε θάριθ' ὁ τοῦ κόλαρος σου,
ὁ γόνυ, κινηθείς ἐπὶ τοῦ ἔρματος.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Λησύνει κλέψης;

ΓΟΥΛΙΟΣ

Θύγατρί!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

ὦ πάτερ μου!

Τὴς κόρη μάλλον ἔνοχος εἶμι;
ἔμοῦ μάλλον ἀχρημάτος σὺζυγος τίς;
Πικρὴ τῆς λύπης ἔσκεν ὁ λόγος μου
καὶ ἄδικον συγγνώμης, πλὴν τῆς χιλίας μου
προσέμων ταύτου.

ΓΟΥΛΙΟΣ

Τὸν πατέρα σου τῆς ζωῆς

μὴ φόνος, κητείας μὴ τῆς κητείας

κρίστικα τοῦ σὺζυγου σου, ἐν ἔντατον
ὁ οὐρανὸς ἀξίαν καὶ ἀρετικῆν
ἐδώκεσαν κίτην τοῦ βίου συντροφῶν.
Τὸν πάτερ μου τὸ χάριμα ἐλαφροτέρων
ἔξ κίσησθαι, ὁ κόρη, ἐν κίτην ποτὶ
ἐπισκιοθῆ; καὶ ἐπ' κίτην καὶ ὀδυμῆς;
τὸν σὺζυγὸν σου ὅτι εἴλωρ εὐτυχῶ
κατήστικας ἐκ τῆκων καὶ ἔξ ἔρματος.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

ὦ πάτερ, νὰ συντάξω τῆς κητείας σου
ἐγὼ; Ποτὶ. Ἄξια θύλα νὰ γωνῶ
καὶ σὺζυγος καὶ κόρη. Καὶ τῆς ἀνέκταν
εἶθε πρὸς ταῦτα νὰ μὴ δοῦν ὁ Θεὸς!
Αὐτοῦ ἄς ἀνεθώμεν.

ΓΟΥΛΙΟΣ

Εἰς τὸ πέτυξόν μου
ἀποδοῦ τὴν εὐχάνην, Θεὸ ὀπίστα!

ΛΑΝΘΙΤΟΣ

Καὶ εἰς τὸν σὺζυγόν σου!

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Λαλῶντες τὴν καὶ ὁ ἀκούστικος

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

Νὰ εἰσέλθῃ τις

ἰσχυρῶς ἔπειθ' ἔδειξεν.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

ὦ πάτερ μου,
εὐχῆς ἀνεκτικῆς ἀναπνεύσεως. Ἐθελῶ, ἀνεγνωρίσ' μίαν
τοῦ Γουλιῶ

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

ΛΑΝΘΙΤΟΣ καὶ ὁ ἀκούστικος.

ΛΑΝΘΙΤΟΣ

Τὸ ἔνομα σου;

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

Δὴν ἔδειξτε ποτὶς.

Πλὴν ὀπιθίται τοῦτο. Εἰς τὸν πρόθετον
εἰσέλθῃ μάλιν; καὶ συγγνώμης; κίτην
ἀπέλασαν κίτῳ; καὶ κατὰ γωνίαν;
τὸ ἔνομα ἔδειξτε τὸν προσέμων σου,
ἐπεὶ ἀνεγνωρίστικα, κατὰ τὸ κίτην
κίτῳ; τοῦ πατρὸς σου ἀνεγνωρίστικα
τὸ ἔνομα, ἐπὶ ἔπειθ' ἔδειξεν.

ΛΑΝΘΙΤΟΣ

Πατέρα, ἔδειξέ!

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

Ἰδοὺ κίτην; (Θέλει.)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΠΑΥΛΟΣ καὶ ΛΑΝΘΙΤΟΣ

(Ταίγγων πρὸς ἀλλήλους καὶ ἐπὶ κίτην μίαν ἐκ τῆς κητείας.)

ΛΑΝΘΙΤΟΣ

Ἄ . . . καὶ . . . εὐ εἶσαι . . . ἔδειξέ!

ΠΑΥΛΟΣ

Ἀνεδοῦτε, ἔδειξέ μου! . . . εὐτυχίς ἐγὼ! . . .
Τὸ ἔνομα μου βίοντι ἡλαστικῶτα.

ΛΑΝΘΙΤΟΣ

Τὸν προσέμων μου γίνωμαι κίτην σωτῶσα.
ὦ, κατὰ τὸσο χρόνον ἀνεγνωρίστικον
ἐπικινηθίται σε ἔπειθ' ἔδειξεν!

ΠΑΥΛΟΣ

Καὶ ἔμοῦ

τὸν ἀνεγνωρίστικον σοὶ ἔδειξεν τὸν ἔνομα . . .
καὶ κατὰ σοὺ ἀνεγνωρίστικον καὶ τῆκ . . .
θεκρόντικα ὅμως . . . καὶ κίτην ἀνεγνωρίστικον
ὀπίθικα νὰ ἐπικινηθῆ!

(ἀκούστικος).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΣΙΛΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥ

ΕΙΣ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΓΙΕΝΤΕ

ΛΑΝΣΙΤΟΣ

Πάτερ μου!

ΠΑΥΛΟΣ

Τούς οφθαλμούς του θνήσκοντος οφθαλμικός
Ούδαν περί του Παύλου του άνεστρα;

ΛΑΝΣΙΤΟΣ

Έκκαλε, θνήσκων, τον πλανώμενον υιόν.
ΠΑΥΛΟΣ

Μ' εύλόγησεν; Έκ τ' εύρηκνυ μής θεωρεί;
μή; θλίπει ήνωμένους; και άγχαλαται.
Συνδεδραμένοι έραξή; θά ήκηθα
διά θεσμών άρρήκτων. Ή, άκηδόμενα
μαρκίας δοξή; παντός φήση άποκτών.
Διά του Βελαντίου τών υπέρλαμπων
έκείνων θρόνον έχουσ τό κίμα μου,
προσβέβλων πόλην, εύδικώς αύτήν μισθόν.
και φήμην άρκετήν έκεί άπίεστος
κ' άπίων παίστων ήξήσθην και τιμήν
παρά του φιλικώτατου κότεκρότορος.
Δυσκρεσκεία; πρόξενος αι πίνδαχαι
έταυρημάκι εις έμά άγίοντο.
Και ύπέρ τίνος, άδελφέ, τό ζυγος μου
δι' κίματος; παλλάκι; έκκλιθώσκ;

Ύπέρ τίνου. Μή πατρίδα και έγω
δέν έχω ίσως και δι' ήν τών πολιτών.
είν' ήρην τό κίμα και πολέτισμος;
Ή Ιταλία; διακ οι, τήν σφύρονταν
πολίται; πάντοτε γεννησίως, διακ οι
θά πολήρησε, ήν ό θρόνος κατά τού
έγαιερ προσβολήν τινα. Το έδρασε
δέν είσαι σύ τό πάντως ήγανίστιστον,
έξ ήν ό ήλιος θεμακίται; μήτηρ σύ
δέν είσαι, Ίτακλία, τών καλών ταυρών;
Κόνος ήρώων μή τό χθρακ σου κίτό
δέν είναι; Σύ ισχόν και θρόνος έδωκε;
εις τούς προγόνους μου και σύ ρολοζανός;
ο,τι ύπάρχει εις έμά άγανιστόν!

ΛΑΝΣΙΤΟΣ

Έκν οι έδωπέ τις και οι ήστος
και δέν οι άγχακ... ήν θά ήτον άυθραπος.
Εις τόν θεόν έλπίζω, ότι τού λοιπού
θά πάτερ τού νά ή έμια έπίτη.

ΠΑΥΛΟΣ

Τις;

ΛΑΝΣΙΤΟΣ

Σύ άγανισ, προς πλήρη εντοχίαν μου,
ένταύθα λείπει καιτι άλλο προφρίν,
όρατον άνακταίμενον.

ΠΑΥΛΟΣ

Μή άγχακ;

ΛΑΝΣΙΤΟΣ

Άν άγχακ! τό ήν τ' άγχακώτατον
έγώ λατρίω και τό μέλλων άνακταί.
ΠΑΥΛΟΣ

Και η φωνή μου άγχακ περιπαθός.
Τών καρδίων μου προς άλλήλους, άδελφέ,
τού; πόνους τούτους ή; άνακταίμενον.

ΛΑΝΣΙΤΟΣ

Ηρην άποθήν ό πατήρ μ' έπίβηλε
νά νομαρτώ διακ νά έχω σταθάρή
ή ματαξή ήκων άγανισ τού λοιπού.
Τήν προσταγάν του έπείλυσκ

ΠΑΥΛΟΣ

Λακόν

είπέ μου, ένομαρτός; τί; καρδίαι σου
τάν ήρίσκων; δέν είς' εύδικωμον; τις αύτή;
δέν οι άγχακ;

ΛΑΝΣΙΤΟΣ

Θά ήτον έδικος; μαρτό;

έκν ποτα, τολήρησε, τούτο έλαγον.
Και οι νά άγχακ έκείνη ήθελαν!
Άλλ' έπείθη μαχόμενος ήρόνισκός;
ποτα τών άδελφών της; φρίκην πάντοτε
τῃ προξενός; κ' άρνείται νά οι ίδη.

ΠΑΥΛΟΣ

Τις;

τις αύτη; λέγα.

ΛΑΝΣΙΤΟΣ

Σύ τήν είδη; έλλοσι
εις τού Γουίδου τήν πόλην, όταν...

ΠΑΥΛΟΣ

Αυτή!

(Καταπέλλων τήν φροβήν συγκίνεσίν του.)

ΛΑΝΣΙΤΟΣ

Η κόρη τού Γουίδου.

ΠΑΥΛΟΣ

Και οι άγχακ;...

Και είσαι τούζυγός σου;... Άληθίστακτον...
τών άδελφών αύτῃ;... έγώ ήρόνισκ...

(έκολουθε.)

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΣΙΑΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥ
ΕΙΣ
ΠΡΑΞΕΙΣ ΓΙΕΝΤΕ

ΛΑΝΣΙΤΟΣ

Και ὦ; ἐκ τούτου ἀνεκτίκαστα θρηνηθῆναι.
Και τὴν ἐπινοοῦν σου μόλις ἔκαστος
τὸν οἶκον τούτων ἀποτροπιάζουσι.

ΠΑΥΛΟΣ

(Καταπέλλων πάντοτε ἑαυτόν).

Και νὰ μὲ ἴδῃ ἀπορροίγει; ἔλας;
Ἄκουε καὶ νὰ μ' ἴδῃ; ὦ, πλησίον σου
ἐλογίζουκιν εὐτυχίαν, ὦ ἀδελφεῖ...
Ἄνεχεσθαι ἐκ νιού ἐκ τῆς στήνης μου
τῆς πατρικῆς μακρὰν ὄξ ἔχου πάντοτε.

ΛΑΝΣΙΤΟΣ

ὑπὸ τὴν πατρικὴν μαὶ στήνην εὐτυχίαν
καρτέτεροι ὄξ ἔχουσι. Μὴ γίνουτο
νὰ μὲ ἀρῆσαι πάλιν ἀπαρχόμενος.

ΠΑΥΛΟΣ

Εἰρηνικὸν σοὶ εὐχόμεν τὸν βίον σου.
Παντός προσποιητῆς εἶναι ἡ εὐτυχία.
Ἄγαπᾷ τῶν... Τὸ ζῆλον τούτου δέχθηται
τὸ ἴδιόν σου δὲς μοι εἰς ἀνάγκην
τοῦ Παύλου σου κἀνὸ νὰ φέρῃ πάντοτε.

(Ἐπιπέτῃ τὴν ἀνταλλαγὴν ταύτην μετὰ γλυκύτητος καὶ
εὐνοχίας).

ΛΑΝΣΙΤΟΣ

ὦ ἀδελφεῖ...

ΠΑΥΛΟΣ

Ἐκὼ ἀλλήλους ἴδουσαν
ποτὶ καὶ ἐν θῆ ἔχου... ἡ καρδία μαὶ
ὄξ πάλιν τότε ψυχροτέρα... βελανιδιά
ὁ ἐξελαιῶν πάντα χρόνος καὶ κίττα
ὄξ στήνη... τῆ; Φραγκίσκου; τὴν ἀπύχουσαν...
καὶ ἀδελφὸν ὄξ μὲ κλέιστε; ἀδελφεῖ.

ΛΑΝΣΙΤΟΣ

Σὺ κλέιστε;

ΠΑΥΛΟΣ

Καὶ ἐγὼ ποτε ἠγάπησα!

Δὲ ἐμὲ ἦτο πλοκαὶ ἀπαρχαίλλον
ἐκινῶ ἔκαστος... ἔχ! δὲν μ' ἀποστρέφετο.
ὦ, ἔχ! δὲν μ' ἐρῶσι.

ΛΑΝΣΙΤΟΣ

Καὶ ἀπώλεσε;

κίττα;

ΠΑΥΛΟΣ

Ναὶ ὁ Θεὸς μὲ τὴν ἀρῆσαι!

ΛΑΝΣΙΤΟΣ

Τὸν ἀδελφὸν σου τὴν ἀρῆσαι βελανιδίαν
περικραθίαις ἔχει. Εἰς τὸ ἔθος σου
τὸ εὐχόμεν, ὦ Παύλε καὶ εἰς τὴν θεῖον σου
ἔλασθε ὅτι θέλει ἐξελαιῶθαι
καὶ τῆς Φραγκίσκου; ἡ καρδία. Ἐρχετο...

ΠΑΥΛΟΣ

Πῶ;

Ἐνδοξίον κίττα;... μὴ γίνουτο!

ΠΡΑΞΙΣ Β΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΓΟΥΡΙΟΣ καὶ ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ἐνταῦθα... Ἐλευθέρως ἀναπνεύει τις.

ΓΟΥΡΙΟΣ

Πρὸς τὴν καταρκυμένην περιφέρειαν;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Δὲν σοὶ ἐρῶν τὴν φωνὴν ὅτι ἔκαστος...
σοῦ... Παύλου;

ΓΟΥΡΙΟΣ

Φόβος; κίττα; ὦ θύγατερ,
καὶ ἐὶ κατακλιθεῖς. Εἰν ἔδονκτιν
κίττα; ἐνδοξίον σου νὰ ἐφαρκεσθῆ
παρὰ τὴν θέλησιν σου.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Μὴ σοὶ εἰπέ τις,

ὅτι ἐγὼ κίττα... μισθὸς; ὄξ θέλει
ἐκ τούτου ἔσως;

ΓΟΥΡΙΟΣ

Ἄρατῆ. Καὶ ἔθελαι

νὰ ἀναχωρήσῃ πάλιν ἐπιπέσειν κίττα
ὁ εὐχόμεν σου.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Πῶ; Ἐκίττα; ἔθελαι

νὰ φύγῃ πάλιν;

ΓΟΥΡΙΟΣ

Ἦδη ἀναχωρῶτερον

τὸ πνεῦμα ἔχει. Τίλος πάντων σήματρον
ἐπιπέσει ὁ Λανσίτος, ὅτι δύνασται
νὰ ὑπερβῆται, ὅσπερ νὰ ἐφαρκεσθῆ
πρὸς ἐπὶ ὁ ἀδελφός σου.

(ἀνακλιθεῖς.)

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΜΑΛΟΤΣ ΣΙΛΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥ

ΕΙΣ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Πάτερ δούλον...!

Ἡ κίβηθίς κῦμα θρῆξίς... παλαιός
ἀγαίης σφαιροτάτους εἰς τὴ στήθη μου!

Ἐρπίνετό μοι ἱσχυόν τ' Ἀρμίνου.

ὁ εἰκος οὗτος πίνθημος, σιωπηλάς!...

Καὶ τώρα... μὴ μ' ἀρῆσαι ποτὶ πάτερ μου

πλησίον σοῦ καὶ μόνου χάριος καὶ θῆκῃ...

Ἐγθρός μου σὺ δὲν εἶσαι...! καὶ ὅτ' ἔσταις

τὸ τίκων σου, εἴν...!

ΓΟΥΙΛΟΣ

Τί;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ἄν ἀγνωρίζεις...!

ὁ βίος ὁ μονήρης πόσον θῆλος,

πικρὸς εἴν' εἰς ἐμέ! Παρκαθίς μου

σὺ εἶσαι... Πρὸς σὲ θῆρος μόνον, πάτερ μου,

αἰσθάνομαι καὶ ἐνώπιόν σου χροιστῶ

νὰ κατακνίγω πῶσον τῆς καρδίης μου

συγκίνησιν... Νὰ κρῆσω τὴν καρδίαν μου

δὲν δύναμαι... καὶ κλαίει καὶ ριζιδρῖσται

εὐκόλως, ἀλλὰ δὲν μοι ἐπιτρέπεται

χαρὴν ἢ λύπην νὰ ἐκφράσω πεπελῶς.

Ἦ, δυνάτεις νὰ πρῶθεθῃ. Ἀλλοίμονον

εἴν' πρὸς ἄλλον μίαν καὶ διείρηται

καὶ μόνη λείπει!... σὺ... ὦ, συμπάθειστον

σῆς θυγατρὸς σου τὰ δεινὰ ὅτ' εἶδαίης...!

Καὶ ἂν αὐτὴ εἰς κίνδυνον εὐρίσκατο...!

ὅτ' ὁμοῦς αὐτῆν μὴ γένη εὐσπλαγγχῶν.

ΓΟΥΙΛΟΣ

Μὴ ἀποκρίσθης μῆτρην τὴν καρδίαν σου...!

Οἱ λόγισμοί σου, κίρῃ, εἰ ἀπίστευτοι...!

ἀπόκρισαι δὲν εἶσαι, ὅσον ἱσχυοκαί

πλησίον τοῦ πικρῶς σου. Ἐξηγήθαι.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Τὸ πῶς...! ἀνεκκαλύψω πρὸς σὲ ἀπῆλον...!

Τί λέγεις; Δυστογῆς! ποῦ νὰ κρῶθῃ; οὐ γὰρ,

ἀνοίξθαι καὶ κρῆσαι τὴν κίβηθόν μου!

ΓΟΥΙΛΟΣ

Ἵραθι. Ἐρπίνετόθαι. Ὁ ὕρατος

τὸν στιγμὴν τίκων εἰς ἐμῆς, τίκων μου.

Μερισμῶν εἰς σὲ τὸ ὑπεκρινεσθαι.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Καθῆσον εἰς ἐμέ τὸ ὑπεκρινεσθαι.

Ἡ σιωπὴ καθῆσον καὶ ἀμάρτημα

τὸ ἐπιτελεῖν βούθισιν. ἀμάρτημα

τὸ δικαιοσθῆναι εἰς πικρὸν ἐγλαγγκα

δεινὸν ποσοσθῶν, δυνάει τὴν κίβηθ μου

τὴν ἔριστον ἐν τοῖς σὺχῶναι σὺχῶναι

καὶ αὐτογὰρ αὐτὴν μὴ κατακτάσθαι.

ΓΟΥΙΛΟΣ

Ὅστις λαπίδν ὁ θῆμος; σου εἴς' ἐγώ;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ὦ πάτερ μου! δὲν εἶσαι σὺ...! Αἰσθάνομαι

τὴν ἔριστὴν μου κλονοσμῶναι σῆμασον...!

Φρικῶδες ὁ ἄρῶν ἀλλ' ἀνεκπῶρνετος!

Γενῶ μοι ὑπεσφῆμα καὶ εἶσαι με.

Εἰς τοσοῦτον τὸν ἀγῶνα ἱεραίσχυος,

ὁ πάτερ, μίγρη τοῦδε, ἀλλ' αἰ ἱσχυοκαί

αὐτῆς κίβηθι τῆς ζωῆς μου προφῶνῶν

εἰς τὴν ψυχὴν μου ροίαν...! Ἐγὼ! βούθισιν,

ὅπως ὅσως τελευτήσω καὶ αὐτῆς.

Ἄδικος ὁ Ἀνεσθῶς; δὲν ὑπέσπεσται,

ἀλλ' ἔνοχος; δὲν εἶσαι! εἰκαὶ σὺχῶναι

πιστῆ καὶ προσπαθῶ τοικῶνται πῶποτε

νὰ μῖνω!... ἀλλὰ βούθισιν, πάτερ, καθῆσον

τὸ μῖνωσιν σου...! ἐπ' ἐμοῦ τὰ βλάγγκα

σὺ ἀποστῆραις...! Εἴν' ὁ βίος σου ρηκτῆ...!

ΓΟΥΙΛΟΣ

Οὐδὲν...! ἐξηκολούθαι.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Σὺ λαίποδομῆς!

ΓΟΥΙΛΟΣ

Ἦ, μὴ ρεθεῖ...! τὸν τῶν μου, κίρῃ, πρὸς στιγμὴν

μικρὰ τις παραγῆ κίβηθς κατέλαβῶν...!

Ὅντως γλυκὸ εἴν' εἰς πατέρα γέροντα

τὸ νὰ στερῆται τὸ ὄπὸ τοῦ γῆκατος

ἐξκαθῆσθαι σῶμα τοῦ ἐπὶ οὐδὸν

μὴ ἀγνωσθῶν!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ὀψῶ! Ἀληθῆστατος!

Διακίης; μ' ἐπιπλάττεις. Εἴμ' ἀχάριστος

θυγατρὸς καὶ ἀξίως τιμαρῆς.

ΓΟΥΙΛΟΣ

Τί;

ὁ ἀειδὴς ἐπίστος, ὅτις ἀνεκῶν

ἐν σοὶ τὴν ρλόγῃ πάντων τὴν ἀνίμων;

(ἐκολουθεῖ.)

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΣΙΛΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥΕΙΣ
ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Δὲν εἶν' ἄξιός σου ἀπὸς καὶ ἀγνοεῖ.
ὦ, ἀγνοεῖ, ὅτι ἐγὼ τὸν ἀγκυρῶ.
Δὲν μ' ἀγκυρῶ ἄξιός σου... ὄχι.

ΓΟΥΣΙΟΣ

Κ' εἶναι ποῦ;

Νὰ ἀπελάθῃς πῶθαις εἰς Ράβενναν
ἐκ τὸν ἴδρι ἴσως;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Μέλλον ἔδειλον

αὐτὸν νὰ ἀπερῶγα.

ΓΟΥΣΙΟΣ

Ποῦ εὐρίσκειται;

Ἄξιός σου ἀπερῶθαι ποῦ εἶναι; ποῦ;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Μοὶ ὑποσχέθηκες, πάτερ, ἀπεικάζων.
Μὴ παραρριζῶ. Εἰς Ἀρίμινον αὐτός...

ΓΟΥΣΙΟΣ

Τίς ἐρχεται;

ΣΚΗΝΗ Β

ΛΑΝΣΗΤΟΣ καὶ οἱ ἀκούτες.

ΛΑΝΣΗΤΟΣ

Πρὸς τί πατακωμένους; ... Σὺ,
ὦ, γύναι, πρὸ ἐλπίου σου ἀκούγεις.

ΓΟΥΣΙΟΣ

Ἄνεχθαι θέλω κἀμὲν, Φραγκίσκη.

ΛΑΝΣΗΤΟΣ

Τί;

τί λέγεις;

ΓΟΥΣΙΟΣ

Ἢ Φραγκίσκη τὸ ἀπαύειν.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

ὦ πάτερ!

ΓΟΥΣΙΟΣ

Καὶ τὰδεξί; ...

(ἀπέρχεται ἔπιπτον καὶ αὐτὸς βιάσασθαι ἔπειτα).

ΣΚΗΝΗ Γ.

ΛΑΝΣΗΤΟΣ καὶ ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ὅσον καλύτερος

εἶν' ὁ πατήρ μου!

ΛΑΝΣΗΤΟΣ

Σὺ δὲν ἀπερῶθαις

νὰ μὴ μ' ἀγκαταδιώξῃς. Εἰς τὴν θλίψιν μου,

ὦ γύναι, συμπάθη ἐγὼ σ' ἐνίκαλον.

Τὸν ἀπερῶγεις ὅμως, ὡς προτίθειαι.

τὸν Παῖλλον εἶναι ἔκκοπον καὶ περιττὸν

ἢ ἀπομακρυνεῖς σου. Ὅσον καλύτερα

ἀνεχθεῖς ἄξιός σου.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Πῶς; ἀπέρχεται;

ΛΑΝΣΗΤΟΣ

Ὅχι εἴη βίον ἄξιός σου, ἔπειτα
ἐνταῦθα διακρίνων καὶ μεταφάσων.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Τουσοῦτον ἀνεχθήσεται; τὸν βίον σου;

ΛΑΝΣΗΤΟΣ

Νὰ μεταδέλῃς γυναικὸν εἶν' ἄξιός σου.

Ν' ἀνεχθεῖς πάλιν ἄξιός σου.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Παῖλό

ὦ ἄγκυρῶ...!

ΛΑΝΣΗΤΟΣ

Γυναικὶ ἢ καρδίᾳ σου

καὶ αὐτῶν. Ὁ ἔρωσ σου, καθὼς ἐρεῖ,
εἶναι ἀρετός... καὶ ὡς ἐγὼ, τοῦ ἔρωτος
ἐγώ σου τὸ ἄμα!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ἄμα ἔρωτος;

ΛΑΝΣΗΤΟΣ

Ναί. Καὶ αὐτὸν ἐν Ἑλλάτῃ καὶ ἄλλοις
τὴν ἐπιπέταίν σου ἢ ἐπίσους...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Πρὸς τί λοιπὸν ἐνταῦθα εὐτός ἐρχεται;
Φρονεῖ καὶ ἄλλοι ὅτι ἔχω ἀδελφόν,
ἐκ καὶ τούτου μὴ στερῶν; ... βιάσασθαι
ἐμὲ καὶ μόνον ὅπως βιάσασθαι ἔβλεπον
ἐνταῦθα.

ΛΑΝΣΗΤΟΣ

Γύναι ἄδικος! αὐτὸς ζῆται

νὰ τὸν ἀκούγεις, πρὶν ἀπέλθῃ, πρὸς σταγῆν,

(ἀπολείπει.)

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΣΙΛΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥΕΙΣ
ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

στοιχῆς μίαν καὶ μόνην νὰ τὸν ἴδῃς . . . Ἄχ !
ὅτ' εἶσαι συγγενὴς σου καλῶς κέρθηται
κ' εἰς νέαν περιπλάνησιν ἀπέβηται . . .
ὦ, ἴσως πλέον δὲν τὸν ἐπινοῶμεν !
Καὶ ἡ θρησκεία εἰ διδάσκει. Ἄν ἐγὼ
ἐχθρὸν ποτὲ ἀπίστων καὶ, καθ' ἂν στοιχῆς
ἀπρόκλιτο νὰ διχθῆ τὸν ἀχνῆ
ὠκεανόν, τὴν δεξιὴν τοῦ ἤρατο
νὰ καὶ προσέβῃ πρότερον . . . θὰ ἐσπέρων
τὴν δεξιὴν ἐκείνου φιλικώτατα.
Τόσον ἄριστον καὶ γλυκὸν εὐ συγχωρεῖν !

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

ὦ, παῖδα . . . ὦ, ἀισχύνῃ !

ΔΑΝΣΙΤΟΣ

Τίς, θὰ Πάργου,

τίς εἶδαν ἔν ἐκείνος ὁ ὠκεανός,
ἐλθὼν Ἰωάν, δὲν θὰ ἦτον ὡς φραγκός,
ἐμὲ χαρίζων καὶ ἐκείνου τὸν θνητόν ;
ἔν ἄρκυθ καὶ μόνῃ μετὰ θνήσκου . . .
Κ' ἐκεῖ ἀλλήλους ἀπαντᾷ θὰ ἴδωμεν . . .
δὲκ πικρῆς θὰ ἤμαθ ἀχώριστοι.

Τὸν Παῦλον νὰ μισῆς ἐκεῖ ἀδύνακτον,
ὦ γύναι !

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

ὦ στοιχῆ φρικώδης ! . . . σὺ ζῆλα,
ἄχ ! κἄθι . . . σὺ γυναιχί μοι !

ΔΑΝΣΙΤΟΣ

Ἄδελφί, εἰθί.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Θεὶ μοι !

(ἔπίσταται εἰς τὰς ἀγῶνας τοῦ Δανσῆτος)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΠΑΥΛΟΣ καὶ οἱ ἄνωγοι.

ΠΑΥΛΟΣ

Ἡ Φραγκίσκη ! . . . κούη κούη ! . . . καὶ

ΔΑΝΣΙΤΟΣ

Εἰθί, ὦ Παῦλε.

ΠΑΥΛΟΣ

Τί νὰ εἶπω ; . . . εὐ κούη ; . . .

Ἄλλ' ἔν ἀρεθῆται νὰ μὲ ἴδῃ, δίκχη
νὰ μὲ ἀκούσῃ θέλει συγκαταπέθῃ ;
Ν' ἀπύθω προσηκώτερον. Ἐθὺ μὲ μισῶ.
ὦ ἀδελφί, εἰπίτη, ὅτι συγχωρῶ
τὸ μισὸς τῆς καὶ δεῖ τούτου ἄξις
δὲν ἦκαν. Ἄδελφόν τῆς προσοῦλ ποτὲ
ἐρόνους, ἀλήθης, πλὴν ἀκουσίως μου.
Δὲκ τὸν ἔρονον τοῦ στρατοῦ τοῦ ἐμαυτοῦ
ἐπὶ τοῦ ἔρονος μου ἐπύρθη. Ἐδίδον
κὶ κούτην μου τὸν ζῆλον πρὸς σωτηρίαν σου.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

(ἔπίσταται εἰς τὰς ἀγῶνας τοῦ Δανσῆτος
καὶ μὲ τολμᾷ νὰ εὐθῆς τὸ πρόσωπον.)

ὦ σὺ ζῆλα, ἀπύθην ; ἀνεχώρησιν
ὦ Παῦλε ; . . . εἰθὺ κλῆσαι τῆς ; ὦ, τίς κούη ;

ΠΑΥΛΟΣ

Ἐγὼ, Φραγκίσκη, κλῆσαι. Δυστυχιστέρος
παντός ἀνθρώπου εἶμαι. Τὴ γλυκώτερον
τῶν θεῶν δώρων καὶ ἀπαρηγόρηται
ἐνταῦθα, ἡ εἰρήνη. Τῆς καρδίας μου
ὁ σπαραγμός δὲν ἔρακα ; ἡ ἀπόλαυσι
δὲν ἔρακα . . . τῆς προσορλισσάτης φραγκικός !
Ἄλλῃ καὶ ἀδελφόν καὶ τὴν πατρίδα μου
στεροῦμαι.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ἄρεσθῃ ἐγὼ εὐδέποτε
θὰ γάμο. Παῦλε, χωρισμοῦ ἀδελφικός.
Ἐνταῦθεν νὰ ἀπύθω ἐπιθώρηκα.
Σὺ μάλιστα. Ὁ Δανσῆτος ἔχει σπῆρον
ἀνάγκην πιστοῦ φίλου.

ΠΑΥΛΟΣ

Ἄχ ! . . . τὸν ἀρκυθῆ ; . . .

Τὸν ἀρκυθῆ εὐλόγησ. Καὶ ἐγὼ ποτὲ
τὸν ἀρκυθῆ . . . κ' εἰς ἔνονον δεῖ, πολυκῶν,
ἐκ τῆς ἀρκυθῆ τοῦ νικηφόρου μου στρατοῦ
γυναικῆς, ἀνδρῶν καὶ παρθένων ἰουζῶν
καὶ πάντες κ' ἐπιπυρῆσκον ὡς πολυκῶν
ἀνδρῶν πλὴν ἐξ ἴσου καὶ φιλοκῶν . . .
γλυκῆς ἡ ἀνεκῶν κ' ἐπύρθητο
τοῦ προσορλῆτος μοι ἀδελφῶ καὶ ἴστρον
ἐπιθῆσαι πῶς κούη θὰ κ' ἐπικῶν
ποτὲ μὲ εὐρενῆ ὑπερηκῶν . . .
Κ' ἡ ἰακῆ πῶς καὶ κὶ δῆσῶναι
κούη, κὶ πολυθῆλαχῆται, τὸ ἔνομα
τοῦ εὐρενῆς ἰπῶτου ἢ ἐπύρθηρον
οἰκίας. Εἰς ἐμὲ ἔσκεν ἐπύρθη
οἱ θρησκῆς ἐπύρθη ! ἡ ἀνεκῶν μου.
ἐπύρθη ἐπιθῆσαι !

(ἐκκολουθεῖ.)

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΣΙΛΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥΕΙΣ
ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Σὺ μαγνήτιος

λοιπὸν εἰς ἀποκρίτως χάρις; . . . ὅποιος
συγὰ τοὺς καταθέτης; Τὰς συζήτους τῶν
καὶ τὰς παρθένους; ἐκ τοῦ φρονεῖσθαι;
Ἐκεί θὰ εἶδες ἴσως τῆς κερδίας σου
τὴν δόξασιν . . . Τί λίγω; Πικρῶντα! . . .
Μακρὸν μου φῶς. Ἄπειθε. Ναι, τί μοῦ.

ΠΑΥΛΟΣ

(*Απορρητική δ.)

Λησθε χάρις . . . ὦ, Φραγκίσκη! . . .

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

(Ἀνοῦται, εἰς τὸ ὑπερβῆται πρὸς αὐτὸν Ἄνεστος ἐκ βλάκας)

ΠΑΥΛΟΣ

Θεοὶ ἐν λαλήσει πρὸς αὐτὴν, ἀλλὰ φοβούμενος μὴ, ἴσῃται τῆς
μεγάλης συγκινήσεως σου, πρὸς τὴν φωνήν.

ΛΑΝΣΗΤΟΣ

Παύλε, μὴ . . .

Ἄχ! σὺθε.

ΣΚΗΝΗ Ζ.

ΛΑΝΣΗΤΟΣ καὶ ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Παύλε! . . . Τελικὸν! . . .

ΛΑΝΣΗΤΟΣ

Συμφωνίαν

Ὑπὲρ αὐτοῦ, ὦ φραγκίσκη, εὐχόμενος
ἢ πῶς τὴν ὑποκρίσεως; εἰς χάρις
πρὸς τὴν στεγνὴν τὴν ἀκατάστατον,
ἀπὸ τῆν ἀστυχίαν θύλας ἔλας μου;
Εἰπέ τὸν λόγον τοῦτον σου τῶν ἀστυχητῶν
τῶν ἀλλοκῶτων ἐν μοὶ ὄψης ἀπικτῶ.
Δὲν ὑποφίση τοῦτον; πλέον.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Καὶ ἐγὼ

ἢ ἔλας τὰς ἀδικίας ἐπιπλήξεις σου
ἀπικτῶται καὶ τότε μόνον ἔσυχες
θὰ εἶμαι ὅσο πλέον δὲν θὰ βλάπτω
εὐδελήσῃ μου ἐν τῆ χάρις . . . σίπτε.

ΠΡΑΞΙΣ Ζ.

ΣΚΗΝΗ Ν.

ΠΑΥΛΟΣ

Ἀνάγκη ἐν τῆν ἴδω . . . καὶ, τὸ ὄψαστον.
Κωρὸς εἰς τοῦ καθήκοντος; τὴν ἀστυχίαν
φρονὴν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ καθίσταται.
Καθῆκον ἴσῃ θά ἔλας ἢ φωνή . . .
Νὴ μὴ τῆ ἴδω πλέον! . . . ἄχ! δὲν ὄψασται.
Ὅποτε βλάπτω ἐπ' ἴσου προσήκων!
Ἐριστὸν ἐν τῆ ἴση φωνήσται.
τοικῶτα μοὶ ἔρχω . . . ὑπερνήρωτος!
Καὶ ἔλας τὴν ἀποκρίσται! . . . Μ' ἔρχεται

ἐκείνων ὁ Ἄνεστος; . . . ὦ! ἐδελήσται; . . .
Μισθὸν τὸν ἀδελφῶν μου; Δὲν ἔλας
ἐκείνος ἔχ . . . Τοῦτον εἶθε πάντως . . .
ἀλλ' ἐν κτῆσται εὐδελήσται ὄψασται
τὸ σπῆτος ἐν κτῆσται εὐδελήσται;

ΣΚΗΝΗ Β'

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

(πρὸς τὸν καὶ μὴ βλάπτω τὸν Παύλο).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Παύ εἶμαι ὁ πατήρ μου; Ἢ ἐκείνων
παρ' αὐτοῦ ἴσως; ἂν δὲ ἀστυχίαν
ἐλάς ὦ . . . ἀδελφῶν μου! . . . Πάντως
ὁ οἶκος εἶσται θὰ μοὶ χάρις προσήκων; . . .
καὶ τὴν ὑποκρίσται μου πρὸς ἐπὶ τῆ; γὰ;
κίση; ὦ ἔρχω, ἢ ἐκείνων πρὸς
κατῆσται ἐκείνος! . . . Ἄπειθε.
ὦ ἀπικτῶ, ἐκ τοῦ καὶ σου ἀστυχίαν;
ἐλάς τῶτος. Ἐλας συζήτους! . . .

ΠΑΥΛΟΣ

Ἄχ!

καθ' ἑκείτων στανήσται.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

ὦ; τῆσται

τὸν τόπον τοῦτον ἐν ἔρχω χάρις
πρὸς τὸν ὄψασται ὄψασται ὄψασται!
ὦ τοῦ οἴκου τοῦτον πρὸς τὸ ἀστυχίαν
ἢ ἀστυχίαν . . . τῶσται ὄψασται ὄψασται
ὄψασται καὶ ὄψασται καὶ ὄψασται ἐν τῆ
τῶν τῶν ἀστυχίαν μου ἀστυχίαν.
δὲν ἐν μὴ μ' ἀστυχίαν ὄψασται;
ὦ ἔρχω, τὸ μόνον ἀστυχίαν
τῶν τῶσται ἀστυχίαν. (ἔρχω ἢ ἔρχωσται.)

(κατῆσται.)

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΣΙΑΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥ

ΕΙΣ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΙΕΝΤΕ

ΠΑΥΛΟΣ

(Προχώραν.)

Φραγκίσκη...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Τίς;...

Ὁ Θεός... Πιρράκησ' τί ζήτησ'...

ΠΑΥΛΟΣ

Τὴν εἶδον

ἄκουσ' ἐν σοὶ βλαῖψον.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Πρὸς τί;

ἐν βλαῖψι; Ἐμὰ μόνον... πᾶτερ μου
 κ' ἔγκραταίως μόνον; Ἄγ' ἐβόησεν
 τὴν κόρη σου... ἐν ῥύμῃ θέλω διακίβη;

ΠΑΥΛΟΣ

Ποῦ;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Πρὸς τί... πρὸς Θεοῦ!... ἀν' ἀκούσθημαί!
 Στελεθεὶ τὴν θέλησίν μου. Ὡς πᾶν θεῶν
 τοῦ οὐρανοῦ τούτου κατηκρόνῃ. Ἐπίθετος
 οἱ δυστυχῆς ἀνέγκαν ἔχουσ' πάντοτε.

ΠΑΥΛΟΣ

Πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ πατρικοῦ βουαῖ κ' ἐγὼ
 θά εἴθω κατὰ σοῦ. Τίς δυστυχιστότερος
 ἐγὼ; Οἱ στενοχωροὶ μακρὸν θά κινεῖσθεται
 ἐκείθεν ἠνωμένοι πρὸς τὸν ὕψιστον.

Τὸν θάνατόν μου, γίνεαι, σὺ θά εὐχόσῃ;
 τὸν θάνατόν ἀνδρός, ὅν σὺ μισεῖς; Ἄγ' ἐγὼ
 θά δίσταμι νὰ εἰσκακοῦμαι ὁ Θεός
 τὴν ἑυθερίαν εὐχὴν σου καὶ τὸ μέρος σου
 ἐν συγχωρήσῃ καὶ δι' ἡλερότατος
 νὰ σὲ πληρώσῃ καὶ ἀκακίᾳ πάντοτε
 καὶ σοῦ διαφυλάττῃ ἐπὶ τῆς καρρῆ;
 τὸ κάλλος, τὴν νεότητά, τὴν χάριτά.

Πᾶν ὅ,τι ἡ καρδίᾳ σου ποθεῖ... τὸ πᾶν
 εἰς σὲ ἔσ' ὄσση... καὶ αὐτὸς τὸν ἔρωτα
 Φραγκίσκη, σοῦ σὺζήσου σου... καὶ εἴ
 αὐτοῦ εὐτοῦχ' εἶνα!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Παῦλε, εἴχ'... τί λέγεις; Μὴ,

ἀν' ἀκράτῃ... σοῦ τὸν θάνατον ἀπαιτοῦμαι.

ΠΑΥΛΟΣ

Καὶ ὄσση, τίσιν μὲ μισεῖ;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Καὶ τί πρὸς σέ,

εἶν' ἐν σὲ μισοῦ... μοὶ ἐπιβόληται...

Τὴν ἑυχαρίᾳ σου ἔνν' ἐπὶ πάντοτε παντελῶς.

Ἐσκαποῦ ἔνν' θά εἶμαι πάλιν εὐρίων.

Γλυκὸς τοῦ ἀδελφεῦ σου μόνος εὐεπρόσος.

Διὰ τὴν σπέρμαί σου παρεγόμεν' τὸν

πικρῶς αὐτός, θά κλαίωσ'... εἰς Ἀρίμινον

μόνος αὐτός, θά κλαίωσ', πληκροκοιθίς...

ὦ, ἀκουσται, οὐδὲν κενὸν ἀνέστη;

πρὸς τὸ παρὸν, ἀλλὰ σὺ μὲθ' ὅτι ποτὶ

δὲν θέλω ἀπεκείλθαι εἰς Ἀρίμινον.

Θά μὲ ποθεῖ ἡ βλαῖψι. Καὶ τὴν εὐχὴν
 αὐτὴν ἔσση ἀκούσῃ ὁ παλαιότερος
 Ἀνεσθῆτος, σὺ, ὁ Παῦλε, αὐτὸν πρὸς τὸν
 καὶ σὺ... εἴπῃ αὐτὸς... ἔνν' ἔχον διακροῦν.

ΠΑΥΛΟΣ

Τί σπῆς ἐπὶ ἐν σὺ Φραγκίσκη, μὲ μισοῦ;

Καὶ λέγεις εὐδελῶς, ὅτι τὸ μέρος σου

ποθεῖται τὴν ζωὴν μου; καὶ εἰ εὐθέριον

αὐτὸ ἐκείνου λόγος, σὺ; ἀπρόσβροτος;...

Ἄρωσ' ὡς τῆς ἀγγελοῦ, ἐν ὁ Θεός

εἰς τὴν ἐυθερίοτάτην τοῦ ἔρωτα

παρρησιᾶν δημιουργεῖ... ἀκακίᾳ

εἰς πάντας... εὐτοῦχ' ὅ, ἔνν' ἐυζήσου

καὶ νὰ λαλήσῃ; παρὶ θανάτου; εἰς ἐπὶ

ἐρωτᾷται τοῦτο, καὶ, τὸ, δι' ἔρωτα

μακρῶν δοῖεν τῆς παρρησιᾶς μίχῃ; χεῖ;

πληκροκοιθῶν μακρῶν καὶ ἀπολέσονται...

ὦ, εὐχὴ! ἐνν' ἐπὶ πάντοτε ἀπολέσονται.

Αὐτὸν ποτὶ νὰ εὐζήσου εἰς τοὺς κληκροκοιθῶν

ἐπιπέδῃ; εἶχον πάντοτε. Εὐδελῶν

θά μὲ καθίσταται ἐπιπέδῃ; ἐν εἰς αὐτὸν

τὸν πόνον τῆς ψυχῆς; μοὶ ἀπεκάλυπτον...

κ' ἐκείνου θά μοὶ εἶδον... εἰς εὐζήσου...

ἐκείνου, ἐν ἀπολέσῃ διὰ πάντοτε.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Τί ἀνωσίς; παρὶ τῆς ἐρωμῆς σου

λαλήσῃ; Χωρὶς ἐκείνου βίαν εὐρίων

διακροῦ; Ἰσχυρός ἐν τῆ καρδίᾳ σου

ὁ ἔρωτα εἶμαι τόσον; ὦ, πληκροκοιθῶν

τὸ σπῆς μόνον εὐζήσου, ἡ ἐκ τοῦ ἔρωτα,

νὰ εὐζήσου ἔνν' ἐρωτᾷται. Προσφιλέστερον

αὐτὸ τὸ ἔρωτα ἔσση καὶ ἡ ψυχὴ σου.

(ἀποκλυθεῖς).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΣΙΛΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥ

ΕΙΣ
ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

Τὰ παθὴ ταῦτα εἶνε παθὴ ἔρχεσθαι.
Καὶ ταῦτα ἀκολουθεῖ, ταῦτα δίδωκε.
Μὴ σ' ἐπιβλήνῃ δὲ ὁ ἔρωσ πάποτα.

ΠΑΡΑΟΣ

Ὅποιοι λόγοι! πρὸς με θὰ εἰδικένωσ
εὐκτιρῶμα; Πρὸς στιγμήν θὰ εὐώπη κῆν
τὸ μυσὸς σου, ἐὼν ἀπίκτιον μεζῶνα
διὰ τοῦ ἔρωσ ῥήκην; Ἐν σου πρὸσταγμα
ἄρακι. Τὴν τύπον καὶ τὴν χροὸν ὄρωσ.
Θὰ πλανηθῶ εἰς χώραν ζῆλον, ἔρωστων.
Καὶ ὄρωσ οἱ ἀγῶνες δυσκολώτεροι,
καθ' ὃν θέλω παλίσαι, προσφιλιότεροι
ποσούτω θὰ μοὶ ἔναι, ἀπὸς κελιστε
σὺ τοῦτου, ὦ Φραγκίσκη, μοὶ ἐπιβλέεις.
Τὸ θάρρος καὶ ἡ δόξα τὸν Φραγκίσκη
μοὶ καθιστοῦσ ἀνδρῶτων, ἀλλ' ἀπῆκτιον
αὐτόν θὰ κτιστοῦσ σου τὸ ἔρωσ
Τὸ ἄξιον λατρεῖαι. ὦ, τὸ κλίμας μου
κηλίδω δὴν ἐκ φέρη τυραννύρωσ.
Ἐπιθωμῶ ἐκ ὄρωσ μόνον στίρωσ,
πλεχθέντα ὑπὸ σοῦ κ' ἐν χειροκροτημα,
ἐν βλέμμα, μίαν λέξιν, ἐν μετιδίσκα...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Θεοὶ κίωνας! τί τοῦτο;

ΠΑΡΑΟΣ

Σ' ἄγκυθῶ.

Φραγκίσκη, σ' ἄγκυθῶ καὶ εἶν' ὁ ἔρωσ μου
ἀπῆκτιον ἔρωσ!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Τι κίωσ... μὴ

παρκρῶσ... τί εἶπες;

ΠΑΡΑΟΣ

Σ' ἄγκυθῶ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Τολμῶ;

Σῶμα. Δυνατόν ἐκ μὲν ἀποκίωσ...
Σὺ μ' ἄγκυθῶ; Καὶ κίωσθαι εἶν' ἡ γλῶσ
τοῦ ἔρωτός σου, Παῖλα, πόσων; Σὺ ζῶσ
τοῦ ἀδελφῶ σου, ὅτι εἶμαι, ἄρωσ;
Καὶ τὴν ἀποκίωσθαι ἔρωσθαι σου
διὰ μίαν; ἐκ λημονήσ; δύνωσ;...
Ἄχ! δύστυχος!... τὴν χροὸν ταῦτω ἄρωσ μοι...
Τὸ φιλία σου τοῦτο εἶναι ἔρωσθαι!

ΠΑΡΑΟΣ

Λίρωσθαι, εἶς ὅτι εἶν' ὁ ἔρωσ μου.
Ἡ κόρη, ἔκ ἀπῆκθαι σὺ εἶσαι, σὺ.
Ἰθαίλων παρὶ σοῦ παρὶ σοῦ ἔρωσθαι.
Ἡ γλῶσθαι σὺ εἶ ἄγκυθῶ ἀπῆκθαι.
Καὶ μὲν τῶσθαι σὺ καὶ μόνον ὁ ἄγκυθῶ.
Κ' κίωσθαι μὲν ἄνωσθαι ἐκ πῆρωσθαι
ἐκ ὄρωσθαι πῆρωσθαι τοῦ ἔρωσ, ἔρωσθαι
τοῦ ἀπῆκθαι ἔρωσθαι μου, ὁ ἄγκυθῶ
εἶ, μὲν ἔρωσ ἐπὶ μὲν ἔρωσ, γύναι, πῆρωσθαι.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Καὶ κίωσθαι; Μ' ἄγκυθῶ;

ΠΑΡΑΟΣ

Ὅσα ἔρωσθαι,

ἐκ μέρους τοῦ πατρός μου πρὸσθαι; σταλείς,
εἰς Ραβένων, εἰ εἶδον τὸ πρὸσθαι
διερχθέντων κατὰ μὴ πῆρωσθαι
ἐκῶσθαι ταθλαμῶσθαι γύναι.
Πρὸ τῶσθαι κίωσθαι ἐκῶσθαι σταματῶσθαι
καὶ εἰλάσθαι; ἐκῶσθαι τὸ γύναι κίωσθαι
εἰς τῶσθαι τῶσθαι χροὸν σου ἀπῆκθαι,
θρῶσθαι ἐκ σιγῆ ἀλλ' ἀπῆκθαι.
Τίς ἡ γυνὴ ἔρωσθαι, εἶπες πρὸς τινε;
—Ἡ κόρη τοῦ Γουίδου ἀπῆκθαι.—
Ἐκῶσθαι δὲ ὁ ἔρωσ;—τῶσθαι μὲν κίωσθαι;—
ὦ, πόσων ἡ κίωσθαι μου σπῆρωσθαι
διὰ τὴν ταθλαμῶσθαι κίωσθαι ἔρωσθαι!
ὦ, πόσων οἱ παλῶσθαι τῶσθαι ἔρωσθαι!...
Φραγκίσκη, πῆρωσθαι; πῆρωσθαι; σ' ἔρωσθαι.
Ποῦ; δὴν εἶδον τοῦτωσθαι σου τοῦσθαι ἔρωσθαι
ἔρωσθαι τὴν κίωσθαι, ἔρωσθαι ἔρωσθαι
θρῶσθαι; καὶ παρκρῶσθαι; εἰ ἄγκυθῶ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Σὺ!... πῆρωσθαι!... μὴ ἄγκυθῶ;

ΠΑΡΑΟΣ

Καὶ τοῦ ἔρωσθαι
τὴν γλῶσθαι ταῦτωσθαι πρὸς κίωσθαι ὄρωσθαι.
Ἡ κίωσθαι τινε ὄρωσθαι... ὦ, ἀπῆκθαι!
κ' ἔρωσθαι πῶσθαι καὶ σὺ ἐκ τῆ κίωσθαι μου
ἀπῆκθαι πρὸς στιγμήν. Ἐκ τῶσθαι παρκρῶσθαι
θαλῶσθαι σου εἰς κίωσθαι ἐκ ἀπῆκθαι
μετιδίσκθαι. Ἐκῶσθαι δὲ κίωσθαι ἐκ
ἐκῶσθαι ἐκ μέρους τῶσθαι ἀπῆκθαι καὶ παρὶ
τῆ κίωσθαι ἔρωσθαι τῶσθαι θαλῶσθαι σου...

(ἀπῆκθαι).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΣΙΑΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥΕΙΣ
ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

Ἠγάθησάν εἰς τὴν ἀριζὴν σου ἔσπρωμας . . .
εἰ σφραγμαὶ σου ἀνεαί; ἐπὶ τῶνος
βιβλίου δὲν μὲ ἔδωκαν . . . Ἐν ἄκρον
ἐπὶ ἐκείνου τοῦ βιβλίου ἔπιπταν
ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν σου . . . ἄγας . . . συγκληθείς
πλευρῶν σου εὐρέθη . . . καὶ . . . εἰ λόγοι μου
συγκληθῆναι ἦσαν ἀνεκέρτατοι . . .
ἀλλὰ καὶ σοὶ εἰ λόγοι ἀκατάληπτοι . . .
Ἐκείνο τὸ βιβλίον μοὶ προσέφερε;
οὐ τότε κ' ἐν αὐτῷ ὄμοσ' ἀνέγνωσάν
τοὺς ἐπαθεῖς τοῦ Διονυσίου τοῦ Ἰταλικοῦ.
Ἐξέμαχ' ἄνοι καὶ χαρὴς ὑπένοισαν . . .
Πολλὰς κατ' ἐκείνου τὴν ἀνάγνωσιν
τὰ βιβλίατά μου συντάθησκον . . . χροῖαν
ἢ ὄφρα μοι μετὰ βίβλου . . . οὐ ἔστρεψας . . .
κ' ἐκείθεν κέρως ἀρκυῆς ἐγένου.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ω

ἤμαρ! Εἰς σὲ τότε ἐκκέραινον
ἐκείνο τὸ βιβλίον.

ΠΑΥΛΟΣ

Ὅπως ἐκτοτε

ἔδω εἰς τὴν καρδίαν ὄμοσ' πάντοτε.
Ὅπως τοῦτο μὲ κηρύττω εὐτυχῆ
εἰς τὰς περιπλανήσεις μου. Ἰδοὺ αὐτὸς
ἰδὲ τὸ μέρος, ὃ ἀνέγνωσάν. Ἰδοὺ
ἰδὲ τὸ ἄκρον, τὸ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν σου
πλευρῶν ἐκείνου τῶν ἡμερῶν.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ἄπειλός.

Μικρὰ καὶ μόνον ἐν ἐκείνῳ ἀκρον
ὄφθαλμος καὶ κέρως, τὴν ἀνάγνωσιν
τοῦ φραγκισκικοῦ ἀδελφοῦ.

ΠΑΥΛΟΣ

Βραδύτερον

τὸ εὐχρηστὸ ἐκείνο κίμα ἔβραυσαν.
ὦ, τῶν κηρύτων πόλεμος ἐλάθηται!
Τὸ κίμα τὸτ' ἐκείνο μοὶ ἀρρήτως
τὸ ἄκρον. Δὲν ἔζησας τὴν χαρὴν σου
κ' εἰς τὴν Ἄσιν ἐπληκνήθην πολυῶν.
Νὰ σ' εὐρεῖς παρρηγοῦσάν ἄλλοθεν
ἐκκερῶσάν; ἐκείθεν. Μάλιστα
νὰ σ' ἀποκτεῖνω ἔλαττον, τ' ὀμολογῶ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

ὦ Παύλε, ὅπως πρὸ Θεοῦ! . . . ἀκρονθῆται.
Τὴν ἀρετὴν, τὰς λύπην μου εὐκρινῆσαι . . .
Τί; σ' ἀνίστασθαι ὅλ' μοὶ παρὶς δύναις;

ΠΑΥΛΟΣ

Τὴν δεξιάν μου ἐκκερῶσας! ὦ, ἀρετὴς
χαρὰ! τὴν δεξιάν μου πρὸς τὴν ἐκκερῶσιν;
εἰπέ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

ὦ Παύλα!

ΠΑΥΛΟΣ

Μ' ἀγαπᾷς; δὲν μὲ μισεῖς;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Νὰ εἰ μισοὶ ἐν τοῦτοις πράξει.

ΠΑΥΛΟΣ

Δυνάμεις;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Δὲν δύναιται;

ΠΑΥΛΟΣ

ὦ, λέγεις! . . . ἀπικνεύεται;

αὐτὴν . . . δὲν μὲ μισεῖς;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Δὲν σοὶ ἐλάθησας

ὅπως τὸ δέον; Ἄχ! σάκρον! Δὲν σοὶ ἀρκυῆ;

Μακρὸν μου . . . ἀπείλός.

ΠΑΥΛΟΣ

Τελειώσεται.

Ἦρῃ ἢ τὸ πᾶν μοὶ εἴπας δὲν ἀπέχρησται.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Καὶ μὴ πρὸς σὲ δὲν εἶπας, ὅτι . . . σ' ἀγαπᾷ;
ἢ ἀνεοῖκα λέγεις τῶν χαλκῶν μου
ἐξέλας . . . σ' ἀγαπᾷ κ' εἰ ἔρωτος πρὸς σὲ,
ὦ Παύλα, ἀποκτεῖνω, πλὴν ἐπιθυμῶ
ἀθάνατον ἀποκτεῖνω, καθὼς εἶπας . . .

ΠΑΥΛΟΣ

Ἄχ!

Μὲ ἀγαπᾷς; . . . ἰδὲ τὸ μακρὸν πῶρος μου.

Ἀπολυσμένος εἶμαι. Ὅμως ἢ χαρὰ,
ἢτις, ἐν μίση τῆς ἀπελπιστικῆς μου,
ἐγείνεται ἐντός μου, ἐπιβολικῶς
παιδῶν εἶναι, ὅστε ἡ καρδίαν μου
ἀδυνατεῖ νὰ τὴν ἐκκερῶσας. Ἀλλ' ἔτι;
λοσιπῶ, ὅτι μ' ἀγαπᾷς; . . . καὶ σ' ἀπώλεσας!

(ἐκκολουθεῖ).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΣΙΛΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥΕΙΣ
ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ὁ Παύλος, σὺ πότες μὲ ἀγκατιλίπες;
Ἐγὼ ποτέ, ὅτ' ἀγκώματι παρὰ σοῦ,
δὲν ἠδυνάμην νὰ πιστέωσιν... Ὑπάρχει.
Καὶ νῦν σοὶ προσρῶν τὸ τελευταῖόν...

ΠΑΥΛΟΣ

Νὰ σὺ ἀγκατιλίπῃς εἰν' ἄδυνάτων.
Ἄλλήλους καθ' ἑκάστην κἄν νὰ βλέπωμεν!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Νὰ προδοθῶμεν; καὶ νὰ διγυρίζωμεν
ἄδικους ὑπονοήσις καθ' ἑαυτὸν; Ποτέ.
Τὸ ὄνομά μου θέλεις νὰ κηλιδοθῇ;
Ἐὶν μὲ ἀγκάβη, Ὁ Παύλε, ὄργη με.

ΠΑΥΛΟΣ

Ὁ τόχη δὲ' ἐπὶ ἀνεπαρκέωτος!
Κηλιδο νὰ προστρέξῃ εἰς τὸ ὄνομα
τὸ εἶν, Φραγκίσκη; Ὁχι. Ἄλλου σὺζυγοῦ
σὺ εἶσαι καὶ ἐγὼ ἄραϊμα σήμερον
νὰ ἀποθάνω. Πρέπει. Τὴν ἀνάμνησιν
τοῦ Παύλου σβῆσον πλῆθος ἐκ τοῦ σπῆθους σου.
Ἐν ἡσυχίᾳ ζῆσον. Σοῦ ἀτάκτικα

τὴν ψυχικὴν γαλήνην... παύσαι... σὺγγνωθε...
μὴ κλάιεις, μὴ! μὴ μ' ἀγαπήσῃ... τὰ χεῖρά μου
τί εἶπον; τί;... ἀγάπη με καὶ μάλιστα
ἐπεὶ τὴν πρεσβυτέρην τύχην θεώρησον...
Ἄκουσα τὸν Λακωνιστὸν... ὅτι ὄψιστα!
ἐνίσχυσον με... (κράζων) ἀδελφεῖ μου, εἰσελθε.

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΛΑΚΩΝΙΣΤΟΣ, ΡΟΥΣΙΟΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΠΑΥΛΟΣ

Τὸν Ἰσραὴλὸν νῦν δός μοι ἀπακράτον.

ΛΑΚΩΝΙΣΤΟΣ

Λαίπτε!

μακτίως...

ΠΑΥΛΟΣ

Οὐδάρηκα εἰς τὴν θέλησιν

ἐμοῦ μὴ ἀντιτάξῃς λίθιν. Ἐσμερον
εἶδον μαζὺ μου ἀλαθροῦς αἰωνοῦ.
Ἄλλοίμοσον, εἰν' ἐγὼ...

ΛΑΚΩΝΙΣΤΟΣ

Τί λόγιος; Τί;

Σ' τὰ ὀμμάτια σου ἀπακράτῃται ἡ ὄργη.

ΠΑΥΛΟΣ

Δὲν πτόκισάν ἔμαθα... ἡ ἀμαρτάνη μου
εἰς τούτο πτόκισ... Ὁ Φραγκίσκη! ὄργισται.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

(Ὑπερὶν ἐπιπέδῃ καὶ ῥωσῇ συγκατακίμα).
Ὁ Παύλε, στήθε!

ΛΑΚΩΝΙΣΤΟΣ

Ἄ! ῥωσὴ ὄποια!

ΡΟΥΣΙΟΣ

(Ἐπιστραφίλων τὴν κίρην του).

Ἄχ!

Λαίποθωμαι.

ΠΑΥΛΟΣ

(Ἐτομος εἰν' ἐπιπέδῃ).

Φραγκίσκη...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ταλίωνα!... ἔδωξ

ἐναγκωρῶ... πισθίσταται.

(Ἀποδορῶν εἰς τὴν ἐγκλίμα του Ρουσίου).

ΠΑΥΛΟΣ

Ὁ θεῖμα!...

Φραγκίσκη... βοηθήσομαι τὴν...

ΡΟΥΣΙΟΣ

ὄμωκτερ...

(Ἡ Φραγκίσκη μετακίματα εἰς τὸ δωμάτιόν της).

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΛΑΚΩΝΙΣΤΟΣ καὶ ΠΑΥΛΟΣ

ΛΑΚΩΝΙΣΤΟΣ

Ὁ Παύλε... τί ἀκούεις; ἀπκισίκα τις
πρὸ τῶν ὀμμάτων μου διέρχεται ἀστραπῶ.

ΠΑΥΛΟΣ

Ἐὐρρῆκίνο ἤδη βάρβαρος! Ἐξήπνευσε...
νὰ ἀποθάνω πρέπει νῦν. Φύγ' ἐπ' ἐμοῦ.

(Ἀναγκωρῶν).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΛΑΚΩΝΙΣΤΟΣ

Καὶ ἀληθείς! Ἐπίκου νὰ τὸν ἀγκάβῃ!...
Καὶ ὀπακρίνοται!... οὐχί! τὸν λογισμὸν
κῆρὸν ὁ Ἄδης ἀποστέλλει εἰς ἐμὲ...
καὶ ὄμοι... ἐκ τῶν ἀνεκτόρων πᾶρκατα
ἡ ἔξοδος τοῦ Παύλου ἐκ ἐπιπέδου...
βικτίως, ἐν ἀνάγκῃ, ἢ, ἐπιπέδου...
Ὁ κηλιδομακ πυκνὸν καὶ μακρὸν σγῆθεται.

(ἀκαλοῦσθαι).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΣΙΛΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥ

ΕΙΣ
ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΠΡΑΞΙΣ Δ΄.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΛΑΝΘΙΤΟΣ και έκδοτος.

ΛΑΝΘΙΤΟΣ

Πῶς ; ὁ Γουίδος σπεύδει πρὸς ἀπίστευσιν ;
Νὰ εἶδα τίμα τὴν Φραγκίσκην. Μάλιστα
ἔμπρὸς μου καὶ ἐκείνος ὡς ἔμψυχοθῆ . . .
ὁ Παῦλος.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ

Τίς ; . . . ὁ ἀδελφός σου ;

ΛΑΝΘΙΤΟΣ

ὁ . . . ἀδελφός μου.

Μάλιστα

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΛΑΝΘΙΤΟΣ

Καὶ μοὶ εἶπαι ἀδελφός !
Τὸ ἐγκλημα ἐκέρη ροδερύτην.

Ἐκείνη τὴν ἔχεισι, ἀποκρίθη !
Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ μῦθος τῆς ἐπίστεως.
Βασίλειος ἡ τοῦ Παύλου ἀποκρίματα
ὕψηρι τῶν δικαίων τῆς ἡθρομῆ.
Ἐκείνη ἴσως κρῖνα προσκαλέσων
κῆρὸν καὶ ἐπανάθη εἰς Ἀρίμιον . . .
Ὁ πάθος, τὴν ἄγριαν σου χαλίνωσον
ὄρνῃ καὶ μὴ ἐκίστατα σαρβόλαται.
Νὰ θῶω χαιμα μόνον ἐπὶ τῆς λαβῆς
τοῦ ξίφους τούτου . . . οὔτιτω !

ΣΚΗΝΗ Γ΄

ΓΟΥΙΔΟΣ καὶ ΛΑΝΘΙΤΟΣ.

ΛΑΝΘΙΤΟΣ

Ἡ θυγάτηρ σου
ἢ ἀνχωρήσας μελισσῆ ; καὶ ἔνοστι
καὶ πρῆξ τούτο ἐν ἔγνοια μου ; Καὶ εὖ
εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς . . .

ΓΟΥΙΔΟΣ

Ἐπινοχητά !

ΛΑΝΘΙΤΟΣ

Ἡ κόρη σου λαμπρὸν ἦδὲ εἶν' ἔνοχος !

ΓΟΥΙΔΟΣ

Οὐχί. Φρικώδης τύχη ἀκατάδικας
καληθῶς ἡμῶς εἰς ἄκραν ἀταλαστίαν !

ΛΑΝΘΙΤΟΣ

Πικροδοξοῦ ! Δὴν εἶπαι, λέγεις. ἔνοχος
καὶ ὑπὸ φλοῆς βεβήλων διακρίνεται ;

ΓΟΥΙΔΟΣ

Ἀλλὰ πολλὴν τὴν θλίψιν συνεισθάνεται
ἐκ τούτου καὶ εἰσπύεται ἀκρογύλιον
μακρὴν ἐκείνην καὶ ἀπίλη. Μόλις δὲ

εἰς ἐκείτην συναλλῶν, κίτην ἔσθων
μακρὴν τῶν ὀφθαλμῶν σου κίτρυθόμενος
καὶ ἄλλοι ὑπ' ἔργου σφαλῶν παρέρροισι
καὶ, ἀπομονώσας ὑπὸ ἴσο τίκτου μου,
ἐκείτην εἰκόνας ἐγνατίαν
κῆρὸν . . . τὸ ξίφος τούτο γυνὴν ἔλασεν
ἐπὶ τῆς καρπῆς τῆς . . . καὶ ἀπόρκειν
καὶ τὴν ροδαίαν καὶ καὶ τὴν καταρῆσθ
συγγρόνας ἐν ἐξοδίω. Ἡ παλαιὰ
μετὰ σπικρατικῶν λυγμῶν ἀπόντα.

ΛΑΝΘΙΤΟΣ

Καὶ εἶπαι τί :

ΓΟΥΙΔΟΣ

Τὸ δάμακ μὲ πνίγυσαι.

Ἐκείνη ἐπὶ τέλος εἶπαι κόρη μου . . .
Ἦτο τὸ ξίφος ἔκλυε τὸν πρῆχλην
καὶ τὸ γλαυκὸ τῆς ἄμακ τὸ ἀκαρῶρικτον
ἐπὶ τοῦ ροδαίου. Ἐκείνο μου ἔμακτος
προσέλασεν.—Ἐἴς ἔνοχος ; ἐκκόνηκα
ἔνοχος εἶσαι ; λέγει, ἀποκρίθητι . . .
Ἀγνοήσας λέγει δὴν ἔδοκτα
ἢ ἀρῆσθαι . . . Ἐσπαρχήτη ἢ καρπῆς μου.
Δὴ καὶ καὶ τὴν βλάπω τῆς ἀπίστευτικ
τὸ πρόσωπόν μου, ἀλλ' ἐκτὸ χαιμα πρηνῆς
καὶ ἡθεληθῆς τὸ γινεῖται μου σφίγγουσα
μ' ἄδοκτον ρωμῆν, μὲ ρωμῆν θεήσασταν
μοὶ ἔλασαν.—Ἄθως εἶπαι, πάτερ μου.—
Ὀκρίσθητι μοι.—Σοὶ ἔνοχος ! . . . καὶ ἐγὼ
τὸ δάμακ μου ἐν σφῆ ἀπίστευσαν . . .
Ἄθως εἶπαι, πάτερ, ἐπανάλαθε
καὶ τρίτον . . . μακρὴν ἱερῆν τὸ ξίφος μου
ἀνήγαγον ἐκτὴν καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους μου
τὴν ἔσθοντα ἔμακτος . . . πατήρ καλκίπυρος
καὶ προσέλασθαι βεβήτως εἶπαι, κῆρὸν πατήρ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΣΙΛΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥ

ΕΙΣ
ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΛΑΝΗΤΟΣ

Ἐκείνον ἀγάπη καὶ ὑποκρίματα
ἐν-τούτοις τὴν ἔδωκεν; ὦ, ἐκδίκητις!
Μικρὸν τῶν ὀφθαλμῶν μου ἡ ἐπίσκεψις
μετὰ τοῦ Πικόλου ἔρωτα γλυκύτατον
ἐλπίζει ν' ἀπολαύσῃ. Μάτην ἄπειρον
ταυτοῦ τὴν πλάνη! . . . Ἐκείνος ἴδωκε,
δὴν περιβόλαια, πρὸς αὐτὴν ὑπόσχεται
νὰ τὴν ἀκολούθησῃ καὶ εἰς Ράβαντον,
Προδότη! . . . ἀλλ' εἰσὶν ὅπου τὸ κρῖτος μὲν
αὐτοκράτης.

ΡΟΥΣΙΟΣ

Τὴν κόμην μου αὐθάδητι
τὴν πολυτὴν. Καθόλου ἀπαρξιστοῦ
αὐτὴν νὰ σώσῃ ἔγω . . . οὐ σὺδὲ ποτε
τὸ βλάμμα πρὸς αὐτὴν μὴ στρέψῃ.
(Ἀνεχώρει).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΛΑΝΗΤΟΣ καὶ ΠΑΥΛΟΣ

ΛΑΝΗΤΟΣ

Προσχωρῶν.

ΠΑΥΛΟΣ

Ποῦ δὴν ἐρπονθίτικα
λόγους πατρὸς ν' ἀκούω τῶρον ἀπαθῆς.
Ἐάν παρ' ἄλλου οὗτοι ἐπιφορρίζοντε,
εἴθις πῶς ν' ἀπακρούσω τούτους εἰς-ἄπειρον.
Ἄλλὰ ἐν σοὶ τιμῶ πολὺ καὶ εἰδύματα
τὴν τοῦ πατρὸς ἀρχὴν, ὅν περιβάλλεται
Λαλαίς πρὸς ἀδελφὸν ἢ πρὸς ὑπάκουον;

ΛΑΝΗΤΟΣ

Πρὸς ἀδελφόν. Ὁ Πικόλος, ἀποκρίθητι:
ἐγὼ ἐκείνον εἶχεσ οὐ ὅς σοφίζοντο,
ἐάν σοὶ ἤρπαιε τις τὴν καρδίαν τῆς
καὶ οὗτος ἦτο φίλος σου πιστότατος.
Ἄν ἦτο φίλος ἀνθρώπου, ὅν ἔργοντες
ἐπὶ τοῦ στήθους, ὅτε εἰ ἀπροβόδι
καὶ ἀδελφοῦ θερμώτερον . . . τι θηλοῖς
περὶ αὐτοῦ ἀπαρξιστοῦ; . . . Σκίρθητι.

ΠΑΥΛΟΣ

Τι ὑπορίπτει, πρὸς ἄν. τὸ ἔνοσθ.

ΛΑΝΗΤΟΣ

Τὸ ἔνοσθ; τί ὑπορίπτει, ἀδελφεῖ,
τὸ ἔνοσθ; Σὺ τὸν πατέρα μου πρὸς
κείνην. Ἐκείνος πρὸς ἐγὼ τίκατα σοὶ
καὶ ἐάν τιποτα ἔνογα ἐνομίζω,
ἐπεικῶς ἐπίπεισι ἐρίματο.

ΠΑΥΛΟΣ

Σὺ μόνος ἦτο ἄξιος διδάχος
αὐτοῦ. Καὶ εἰ πρὸς εἰ νὰ εἶπω δοκῶσι;
Ὁ, πόσους καταβόλλεις νῦν τὸ θῆρος μου!
Ἐπίπεισι μαζὶ μετὰλόγητον
καὶ ἐγὼ τὸν ἑαυτὸν μου, ὅπως ὅμοιος
πρὸς εἰ ἄν εἶμαι.

ΛΑΝΗΤΟΣ

Ἄν τὸν εἶχεσ σοφίζον.

Εἰσὶ μοι:

ΠΑΥΛΟΣ

— Τὴν Φραγκίσκην; Σοὶ ἔραζόμην
οὐδ' ἔρακτοῦ σακῆ δὴν ἦν ὑπάκουον.

ΛΑΝΗΤΟΣ

Ἄν ἀδελφεῖς σοὶ τις αὐτῆς; καὶ ἔρακτοῦ
ἐτόλμα;

ΠΑΥΛΟΣ

Ἄδελφεῖς δὴν ἦν ἄλογιστο
τοῦ Πικόλου πλέον. Τότε, ὦ, ἀλλοίματον
αὐτῆ! Διὰ τοῦ ξίφους αὐτῆς ἀνάγειν
αὐτὸν δικαιοσύνη, ὅπως δίκαιοι
ἦν ἔσαν ἡ προδότης.

ΛΑΝΗΤΟΣ

Καὶ ἐπὶ αὐτῆς:

Ἡ ἔργος καταλαμῶμαι πόθος. Πλέον
τὴν χαρὰ μου ὄφραθεν εἰς τὸ ξίφος μου
κρῖτος, ὦ, μετὰ αὐτοῦ ἐκείνη, πιστοῦς,
ἀνεγκρατῆς. Καὶ ἄξιος εἰς ταυμά:
τὸ ἔραζόμην σοὶ ταυτοῦ καὶ ἀπολογῶσι;
Νὰ δικαιοσύνη ἄλλον σοφίζον, ποῦτος
τὴν σοφίζον τοῦ ἀδελφοῦ σου!

(ἀκολουθεῖ).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΣΙΑΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥ

ΕΙΣ
ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΠΑΥΛΟΣ

"Ακούστω.

Σκληρός θά ἦσο ἰλιγώτερον.
Ἴδεν δὶκ' τοῦ ἔϊρου σου μ' ἐρόνεις.
Δὲν εἶμαι χαμηρπός. Οὐχί. Τὸν ἔσπιλον,
γλυκὲν καὶ καθαρὸν ἔσπιλον ἄγγελον
ἐγὼ νὰ διαφθείρω; ἐγὼ; "Απχε!
Ὁ τὴν Φραγκίσκην ἀγκυρῶν ἀδόνκτων
νὰ ἦσαι ποταπός. Τοιοῦτος πρότερον
ἐγὼ ἔπαρξα, πλὴν τοιοῦτος, ἀγκυρῶν
κίττην, δὲν εἶμαι πλέον, τὸ κισθάνομαι.
Εὐγενεστάτη ἦδη ἡ καρδίαν μου
ἐγένετο, ἔρ' ὅπου ἀνεξάλειπτος
ἐνοτυπώθη ἐν κίττῃ ἡ ἔξοχος
ἐκείνη κόρη. Ἐπιπὴ τὴν ἀγκυρῶν.
νὰ ἦμαι καὶ γενναῖος καὶ φιλόκρητος
καὶ εὐσεβής, διακκῶς ἐπιθυμῶ.
Καὶ ἐπιπὴ τὴν ἀγκυρῶν καθίσταμαι
τοιοῦτος ἔτι μᾶλλον, ὅπου ἴδιον
οὔτε πριγγήπων εἶμαι οὔτε μαχητῶν.

ΛΑΝΗΜΤΟΣ

Πικρὸς ἀνθρώπου εἰς' ἀνικισχυντότερος.

Νὰ ἐξομῶσης ἔρωτα ἐτόλμησας
τοιοῦτον πρὸς ἐμὴ!

ΠΑΥΛΟΣ

Ἐὶν ὁ ἔρωσ μου
δὲν ἦτο θεματός, ὡ, τότε ἤβαλον
συγῆσαι παρθεύς' ἀλλ' εἶναι καθαρὸς
τοιοῦτος ὅσον ἄπειρος. Τὸν θάνατον
θὰ προστάξω μωρικίαι; ἢ κίττην
νὰ κηλιδώσω. Πλὴν ἢ ἀπαρκέουσαι
ἐμοῦ κακίστεν βλῆσω ἀναπόρητος. . .
Διὰ τὴν συζυγίαν σου ἀπκρηθήσθαι
τὴν μόνον ἀδελφῶν σου . . . καὶ διὰ παντός.

ΛΑΝΗΜΤΟΣ

Ὁ ἔρωσ σου δὲν εἶναι, λίγος, ἀδικος,
Καὶ δὲν μὲ καθιστᾷ ἐπὶ τρισθλίον; . . .
Οὐκ ἀπομονήσω, ὅτι ἔχω ἀδελφῶν
ἀγκυρῶν' ἀλλ' ἔμοι θέλω δουρῆθαι
ἐν τῆς καρδίας τῆς Φραγκίσκης πρὸς στυγρὴν
κίττην νὰ ἐκλιθώσω; Τὴν καρδίαν τῆς
δὲν θὰ συναπορῆξαι; μὲτὰ σοῦ παντός; . . .
Οὐκ ἴθις παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς μιστῆς.
Ἐξ οἴκτου πρὸς ἐμὴ κίττῃ οὐδέποτε
θὰ ἀκστομίσθαι τοῦτο' ἀλλ' κισθάνομαι
καλῶς πῶς μὲ μιστὴ καὶ εὐ, εὐ ἄπιστα,
ἐπαρξῆς τοῦτου κίττου.

ΠΑΥΛΟΣ

Τὴν ἀγκυρῶν.

Ποῦθι δὲν τὸ ἐρωτᾷ . . . ἀλλ' ὑπόνοιαν
μὴ ἔχει κατὰ τῆς Φραγκίσκης οὐδαμῶς.

ΛΑΝΗΜΤΟΣ

Συγχρόνως νὰ μὲ ἀπκτῶσης προσπαθεῖς;
Εἰς τὴν δικαιοῖαν σου ἐνεβάστασα.
Σὺ τρέμας; κατὰ τῆς Φραγκίσκης μὴποτε
ἐδικαίωθαι, κατὰ τῆς ἐρωμένης σου

ἐστίνας; καὶ πρὸς τοῦτο δίδω ἀξιοῦσαι
κισθάνομαι. Θανάτου μὴ δικαιοῖαν
δὲν ἔχω ἐπ' ἑμῶν; Τίς ἄρχων, τίς; Ἐγὼ
ἐγὼ καὶ συζυγῆς δολίας προδοθείς,
ἐγὼ καὶ πριγγῆς ὄφραθείς. Περὶ ἐμοῦ
ἢ φράμα ὅ,τι θέλεις; ἢ διακκῆθαι
περὶ ἐμοῦ θὰ εἴπη ἔμοι; ἄπιστος
ἐπαρξῆς!

ΠΑΥΛΟΣ

Ὁ, ἢ φράμα, εἰς τί ἰσοκίτων
ὁ Παύλος, ὅ' ἀνακρῆρ, ἴδεν, νῆς ὄν,
κ' εἰς Ράβδιναν σκαλίς, τὸ χαριώτερον
τῶν ἐπὶ γῆς; πνευματικῶν κατηνάρητος;
Καὶ εἰ δικαιοῖαν εὐ ἔχεις ἐπ' αὐτῆς;
Οὐδέποτε εἰ εἶδα. Μόνον ἔσπικον
πολιτικῶν συμπίρνωτος; εἰς συζυγίαν
ἐξήττητος κίττην. Ἡ μὴ δὲν ἔσπικον
ἀνθρώπων ἢ οὔσαι παθῶν κ' εἰς κίττῃ
τὰ τίνα τῶν πριγγήπων; Δικαί κίττῆν
νὰ μὴ ἐξυρευνήσης τὴν καρδίαν τῆς
πρὶν ἢ τὴν ἀπκτῶσης;

ΛΑΝΗΜΤΟΣ

Τὴ ἐτόλμησας;

ἐπιπροσθεῖται ὄφρα ἐπὶ ὄφρα;

Ἡ χεῖρ μου δὲν κρατεῖται πλέον.

(Βάλλει χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἔϊρου)

(ἀκολουθεῖ).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΣΙΑΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥ
ΕΙΣ
ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΓΟΥΛΑΟΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ και οι δούλοι.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ
Πρὶν ἡδῶς ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Πάτερ μου!
ὦ, τρέψ! βλάπω . . . σφύγγουσι τὰ ζῆρα των.

ΓΟΥΛΑΟΣ

(Κατὰ πρότερον ἐπιβήζει τὴν Φραγκίσκη, ἀκολουθῶν τιθεὶς μεταξὺ τῶν ὄντων ἀκέραιον.)

Στάθ! . . . καὶ εὖς πρὶν αὐτὴν τὴν ἔσπον
ὀργάνην σου, ἐξαρμαθῆναι ἀδελφοί!

ΠΑΥΛΟΣ

Καὶ τῆς ζωῆς κούρῃς τὸ τιμαριώτερον
μ' ἀφύρασκαι. Μικρὸν δὲ τὸ κίμα μου
φροντίζω, ἰδοὺ, χρεῖ το.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

ὦ, καλλίον
τὸ κίμα μου ἢς φρόντῃς. Σὺς προσέβαλον
ἐγὼ καὶ μόνω.

ΓΟΥΛΑΟΣ

Θύγγεταρ!

ΛΑΝΘΙΤΟΣ

Ἄχ! ἀπιστος!
εὐ τοῦ πατρὸς σου πρόσωπον, εὐ ἐστὶν,
εὐ δικαιοῦται ἤδη ἐκ τῆς συμφορῆς.
Εἰς τῆς ἀγκυλῆς μένει πάντοτε αὐτοῦ.
Ἄλλ' ἢς αὐτὸς σ' ἐγκαταλείψῃ, παρθεύς,
ὦ, καὶ, θὰ λησμονήσω πῶς τὸ λίανον σου
βασιλικὸν ὑπέβρε καὶ χειρῶν σου
καὶ δούλης ποικιλῆς πρὸς σὲ θὰ εἰσέλθω.
ὁ ἔρωσ σου εἶν' ἄσπρος καὶ χαμαρπῆς.
Ἄσπρωστὴ δούλης εἶναι πάντοτε
ἢ ἀπιστος γυνή . . . ὦ, πῶς παρκαρῶναι
μὲ καθιστῆς ἢ λήξῃς αὐτῶ! Ἥλιον
ποτὶ. ἐνθ' ἑοσούτων σὲ ἀγάπησκαι,
εοσούτων σὲ ἐλιτῆρσκαι, εὐ ἀνοκιδῶ;
νὰ μὲ καταφρονήσῃς; Ἐπαρήρανον
καὶ εἰς βασιλῶν φρικώδη ὑπαρήρανον
ὦ, ἔχω τὴν καρδίαν, ὡστε κατ' αὐτῆς;
νὰ ἐπιτρέψῃ προσβολῆς δὲν δύνωσκαι.
Μ' ἀπαρταρῶσαι τοῦτο ἢ τιμῶ . . . Τιμῶ;
τί λέγω; καὶ γνωστὸν αὐτὸ τὸ ἔσπον
εὐ εἶναι ἴσως;

ΓΟΥΛΑΟΣ

Πέσκα.

ΛΑΝΘΙΤΟΣ

Τὴν πνεύμαρον
ρωμῆς ἀκούω τῆς τιμῆς καὶ μελλισκαι,
ὅταν ἐσὶναι ἐντωσώτερον λαλῆ,
ρωμῆν ἐτίμῃ δὲν ἀκούω καὶ ἐσὶ
ποῦ μὲ προστάζει ἢ τιμῶ τὸ ἔσπον μου
εὐ εἶναι ἴσως.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Τὴν ζωὴν, ὦ πάτερ μου,
αὐτὸς δὲν μ' ἀφύρατ' εὐ φροντῶσαι με, εὐ!

ΛΑΝΘΙΤΟΣ

Παρκαρῶναι; . . . εὐίς φρικώδης . . . καὶ ἐμὸς
ὄσκαι, Γουίδα, λυκακωθῆ με τὸν κερῶν
ἢ κόμα καὶ θὰ ζῶ με τὴν ἀκέραιον
τοῦ παρκαρῶναι καὶ φουγγῶ; θὰ ἔσπον
τὸ πῶθαι καὶ τῆς παλαιῆς μου ἀφύρας . . .
καὶ τὸς ἀκόμα, ἀκαρμαρταρῶναι;
σὺζῶρον λακρωτῆς, ἦτοι μ' ἐπρόδωσκαι.
τὴν παλαιῶν ὀργάν μου θὰ εἰσθῶσκαι
καὶ καταφρονῶναι; θὰ σπείρω προτάζῃ
τὸ βλάσκαι πρὸς τὸν ἔσπον, ὅμα; ἐν αὐτῶ
ἐντωσώσκαι πῶσκαι ἀφύρασκαι μου.
Ἄλλ' ποτὶ δὲν θ' ἀκαρταρῆ δὲ ἐμὶ
ἐκίμῃ ἢ ἔσπον. Πῶς τὸν ἔσπον μου
αὐτῶ ἢ ἀνοκιδῶ μ' ὄσθαι εἰσθῶρον
καὶ βλάσκαι πρὸ τῶν ποδῶν μου χεῖρονται
αὐτῶ ἀφύρασκαι . . . χρεῖ; δὲ ἀκέραιον
θὰ εἰσθῶσκαι αὐτῶν παρκαρῶν . . . μετ' αὐτῆς;
θὰ εἰθῶ ἐπὶ τούτῳ ἔσπον ἄλλοις τῆς!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Θεὶ! νὰ ἀκαρταρῶσαι δὲν μὲ δύνωσκαι . . .
Εἰς τὴν φωνῆν ἐγὼ κερῶσαι τῆς τιμῆς . . .
Τὸν Παύλον ἢς χρεῖσκαι μικρονομίαις
δὲν ἦτο τῆς κερῶσαι μου τὸ εἰσθῶσκαι.
Πολιτιστῆς ἀφύρασκαι φουγγῶ τῆς κερῶσαι;
δὲ ἐμὶ ἦτο μόνω, εὐδὲν ἄλλο τι.
Αὐτὸ καὶ βασιλῆς τὸν εἰσθῶσκαι.
δὲν ἔχω τὸ ζῶρον σου . . . Ἄχ! πρὸς τὸ καλῶ;
Λυκακωθῆ παρκαρῶναι, τὸ ἔσπον.

(ἀκαρταρῶσαι).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΣΙΛΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥ
ΕΙΣ
ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

Ἐκ τῆς ψυχῆς μου δὲν κενώθησα ποτὲ
τὸν πρῶτον ἢ ἀποσπάσω τοῦτον ἔρωτά !
Καὶ θυμῶς ἐκ τὸν ἐξελκίζω ἄθλιον . . .
Μ' αἰετὸν ἐμυστήριον θ' ἀπίθνησκον,
εἴην ὁ Παῦλος ἤδη δὲν ἐπίστρεφον
ἰδέσθαι σὸ τὸ ἄνθος.

ΠΑΥΛΟΣ

Γύναι δόμοιρός !

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ἐπεικῆς πρὸς τοῦτον μόνον δειχθήαι.
Συγχώρησον τὸν ἀδελφόν σου καὶ οὐχί
τὸν ἐραστὴν μου.

ΛΑΝΣΙΤΟΣ

Ἰπὲρ τοῦτου δίστα :

Ἄπκνῶμας ! . . . Ἀμρότεροι πιστεύετε
ἐκ τοῦτου τῶν τοιγῶν πῶς θὰ ἐξέλθωτε ;
ἔμοῦ νὰ ἐνωθῆτε πάλιν ἐκείνους
δοῦλους. Ἰσως καλίστη σοὶ ἴδωκιν
ὁπόσχεσιν αὐτὸς παρὰ τὴν θήλητην
νὰ εἰ ἀρκίη τοῦ πατρός . . .

ΠΑΥΛΟΣ

Ἦ, ἀγνής !

ὦχ !

ΛΑΝΣΙΤΟΣ

Ἄγνής ἄγῶ ! . . . Ἡ ἔσχατος
αὐτὴ θ' ἀπέθῃ καὶ ἀλλὰ οὐδέποτε
θὰ ε' ἔπαυθῃ πλέον . . . Τοῦτον, γυλκαί,
κυκλώσατε . . . καὶ βῆμα ἐν μὴ κινῶθῃ
ἐκτός τῶν ἀκατόρων.

ΠΑΥΛΟΣ

Ἦ, ἀδύνατον

νὰ ὑπερῶ τοιγῶν ὕδριν, καλίστη
ἐπὶ τὴν στήθη μου τὴν πατρικῆν
(Θάλα νὰ ὑπερασπίη ἑαυτῆ.)

ΛΑΝΣΙΤΟΣ

Ἐγώ

ὁ κύριός σου . . . καὶ παρὰδὸς κίβηται
τὸ ἀπειθεῖς αἰετὸν ἕϊρος

ΠΑΥΛΟΣ

(Ἄναγκάζομαι ἐπὶ τὸν γυλκαί.)

Ἄδελφί . . .

νὰ μ' ἀροπλίσει σὺ . . . πῶς μετεδύλαξαι !

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ἄχ !

Ἐλαός ! . . . Πηδῆ ;

ΠΑΥΛΟΣ

Ἦ Φραγκίσκα !

ΛΑΝΣΙΤΟΣ

Γύναι . . .

ΓΟΥΛΙΟΣ

Μή.

(Πρὸς τὸν Λανσίτου ἕστειρον νὰ ἐκέρη ὕδριν κατὰ τῆς
Φραγκίσκας.)

Ἐλθὲ καὶ τὸν ἄρην αὐτοῦ ἀπόρρητα.

ΣΚΗΝΗ Α'.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ καὶ ΓΟΥΛΙΟΣ

(Ἡ αἴθουσα μερίζεται ἐπὶ λαμπράς.)

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ἐπρόνοιας κίετόν :

ΓΟΥΛΙΟΣ

(Ἐρχόμενος ἐκ τῶν δωμάτων τοῦ Λανσίτου)

Μὴ εἶδε κ' ἐστρέφω

ἐπὶ τῆς κλίμας ἐμπεδῆς ἐμακρότατον
ἢ ἀπορρῆς αὐτὴ αὐτὴ ἀνέταξαι !

Νὰ ἀπολίσει τὴν Φραγκίσκην πάρωται . . .

Νῦν μεταβάλλω πῶσιν μου ἀπόρατον.

Χωρὶς αὐτῆς νὰ ζῆσιν τὸν ἀδύνατον . . .

Καὶ λέγων ταῦτα ἔλακται. Καὶ ἐπὶ μὲν

κατ' ὄνομα κλίμας εἰς παρωρρῆται,

ἐπὶ δὲ πλῆρης ἑαυτοῦ τῶν ἕϊριν σου

ἐθῆται. Μεταξὺ τῶν βραχύνων μου

ἐπὶ πολὺ τὸν ἄθλιον ἐμακρότατον

καὶ κατ' ἐπίνοια ἔλακται, ἐκείνηρον

τὸν χαλκῶν ἕϊριν εἰς τὸν κύβην σου.

Διὰ γυλκαίων λέγων τὸν ἐπρόνοια

κατόπιν καὶ συγχρόνως τῷ ἀπίθειξαι,

ὅτι νὰ φύγῃ εἶναι προτιμωτέρων

χρῆσις αὐτὸν νὰ ἔλθῃ. Ἄς ἀπίθωται.

(ἀκούουσαι).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΣΙΑΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥ

ΕΙΣ
ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ἄδονκτον, ὦ πατήρ μου! ἔάν κ' αὐτὸν
δὴν ἐπικνίδω σήμερον, οὐδέποτε
αὐτὸν θά ἴδω πάλιν. Ἐνοκτίον μου
δικαίως θά μνηστικῆς ἐπιθυμῶ
νὰ μάθω ἂν τῷ ὄντι μ' ἐσυγχώρησεν.

ΓΟΥΙΔΟΣ

Ἠσύχασον, ὦ κόρη. Σ' ἐσυγχώρησε
καὶ σκυτοχόριος; ὑποσχέθη πρὸς ἐμὲ
νὰ συγχώρησῃ καὶ τὸν Παύλον

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ω, χαρὰ!

Ἄλλὰ κατὰ τὴν ἱερὰν αὐτῆς στιγμήν,
ὦ, πρὸς Θεοῦ! μὴ πρόραξε τὸ ὄνομα
ἐκείνου, τὸν ὅποιον ἐκ τῆς μαχίας μου
διὰ παντός νὰ ἐξελίξω χριστός . . .
καὶ τὸ ἐπιθυμῶ! Εἰς τὴν καρδίαν μου
ἔδη ἐκείνος ἀθροιστέον λαλῶ.
Ἐκ νέου τῆς ἀπολοθείσης; ἀρετῆς
ἐκείνου τὴν φωνὴν τὴν ἀδυσώπητον
ἐκ νέου τὴν μετανοεῖαν ἀισθάνομαι
καὶ μόνον τοῦ πιστοῦ ἀνεκμιμηθέντος

καζύγου, τὸν ὅποιον εὐ μοὶ ἔδωκες
κ' ἐγὼ νὰ ἀγκιήσω δὴν κητόγητα.
Νὰ βαλιήσω ἐπικὴ εἰς πρὸς αὐτὸν
ἐπιθυμῶ. Τὴν χάριν σκέπτεται σοὶ ζετῶ.
Νὰ τῷ ἀποκαλέσω πάντα ἔλεγγον
τοῦ συνεϊθότος ἰνικα τῆς πρῆξις μου
ἀχριστικῆς θίλω' εἰς τοὺς πόδας σου
νὰ πῶσα διαοίωται ἐν ὁλοκαυτίῳ
ἐμὲ νὰ μὴ κατακρονήσῃ. Ὑπαγε
καὶ πρὸς αὐτὸν εἰπέ, ὅτι ἀπολασκ
ἐπιδικα πᾶσαν θείαν συγχωρήσασαι
ἐν δὴν τὸν ἐπικνίδω.

ΓΟΥΙΔΟΣ

Καὶ τὸ ἀπαυτίς :
Ἐδὼ αὐτὸν θά ἔδωχῶ. Πρόραξε.

ΣΚΗΝΗ Β.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Διὰ παντός, ὦ φίλατον Ἀρίμιον
τ' ἐγκαταλείπω σήμερον. Ὑγίαινε.
ὦ πόλις ὀλιθρία! Καὶ σοὶ, χαίρειται
ὦ ἀτυχή πλῆθι προσεβλή ἀνάτορα.
Κοιτίς τοῦ... ζήλους τοῦτον σὺν πρῆξις μου... Ἄχ!
εἰ λόγος! Τὴν ἐσχάτην, ὦ κίοντι
Θεὸ! σοὶ ἀπευθίωμαι ἔδη λέξαι
ὅπως σοὶ εἶπω τοῦτον. Εἰς τὴν ἵνυχον
οὐρανὸν μου μὴ τὰ ὅσα φράττει, πλάστει μου
ὄσθιν ὅπως ἐμὲ, οὐδὲν ἐπιθυμῶ.
Ὑπὲρ τῶν ἀλιτρωμένων δέομαι.
Τὴν δεξιάν σου ἕως τὴν παντοδύναμον
ἐπὶ τῆς καρτῆς, τὸν . . . Τίνα θλίπω!

ΣΚΗΝΗ Γ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ καὶ ΠΑΥΛΟΣ

ΠΑΥΛΟΣ

(Ἐισερχόμενος ἄρρατος καὶ μὴ ἕτος ἀπὸ χιτῶνος)
Ω.

ἀνάαρκατος χαρὰ! λοιπὸν ἐπίπρωτο
οἱ ἰσθλακοὶ μου νὰ τὴν ἐπικνίδωσιν . . .
Ἄχ! στῆθι! ἔάν φύγγῃ οἱ ἀκαλοθῶ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ἄ! τολμηρὴ! Ἄθλια! Πρὸς τί ἐνοπίες;

ΠΑΥΛΟΣ

Διὰ χριστοῦ ἀπίπρωτα τοὺς φύλλους.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ἐγκλήματι ἐκ νέου . . .

ΠΑΥΛΟΣ

Τὸ ἐγκλήματι
νὰ ἐμποδίω ἔλθον. Τὴν ζηλοτέρον
τοῦ ἀδελφοῦ μου δὴν βοοῦμαι τὴν ἰργῶν.
Σὺ μόνον, εἰ νὰ θετικῶς εἰσπύσεται.
Πηλείον σου μὴ σφίς; φύδες κρυφῶς.
Εἰς ὕπνον μάστις ἐκείνην τὰ βλάστηρα,
συναδῶς ἐπικαίω μὴ προσιδίω!
Σὲ εἶδον κηκτόροιστον καὶ θεήσευσαν
ἐπιρῆσιν πρὸς βοήθειάν σου κατὰ γῆ . . .
Κατ' ὄνομα μ' ἐκάλες καὶ ἐξήκουσας . . .
Ἀπελευθερώσεις παρερρήσων φαντασι!
Εἰς μάτην ἀρτυρίσθης; τὸ ἀπικίονον,
φρικτὸν ἐπίτω ὄστρον παρῆσεται
ἐκείνη πρὸ τῶν ἰσθλακῶν μου. Κότταξ;
ἰδρῶς θανάτου σταξίει ἐκ τῆς κόρης μου
εἰς τὴν ἀνεκμιήσιν αὐτοῦ.

(ἀκαλοθῆ).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΣΙΛΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥ

ΕΙΣ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

Ἵδριζεις ἄνδρα, ὅστις ἐσυγγέρησεν
 ἡμῶς γενναίως πρὸ μικροῦ. Τί ἔλπιδες ;
 Μικρὸν μου φέγγει.

ΠΑΥΣ

Ἄν ἐνταῦθον κορυλῆ
 δεῖ ἰδῶ τίλος εἰ μετὰ τοῦ σοῦ πατρός
 νῆ εἰ ἀγκυκαλιφῶ εἰν' ἀδύνατον.
 Μὲ τυρκινί ὀλίθριον προκίεθηκα
 διὰ τὴν ὑπερίην σου . . . ἔχ' ἔδιν' αἰ ἀγαπῆς !
 Σὺ ὀποκίεσται . . .

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Καὶ πρέπει.

ΠΑΥΣ

Λέγε μοι,
 ἀλλήλους πόδες, ποῦ θὰ ἐπικινδύωται ;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ἐπὶ τῆς γῆς ἔβρωσ' ἡμεῖς . . . ὁ ἴσχυος
 ἐν μίλῳ νῆ ἐπικινδύωται.

ΠΑΥΣ

Πῶς ; οὐδέποτε ! . . .

οὐδέποτε λοιπὸν θὰ ἐπικινδύωται
 ἀλλήλους ! Ὁ Φραγκίσκος, τίς τὴν χεῖρά σου
 εἰς τὴν καρδίαν ταύτην. Σὺ εἶπες
 τὴν χεῖρά ταύτην φέρουσα ἔσθ' ἀπὸ τῆς
 τοῦ ; τῆς καρδίας μου παλαιῶς ὄ' ἀκατολῆς.
 Εἶναι εὐροδοί ἢ, εἶθε καὶ νῆ ἴπασον !

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ὁ ἴσχυος !

ΠΑΥΣ

Ὁ εἰ ἀγαπῶν θὰ εἰ ἔλαττον.
 Πάσαι οὐδενίκα θὰ περὶ ἔλαττον.
 χεῖρὶ νῆ καθιστῶ οὐδενίκα ἔλαττον
 τὸν βίον σου . . . πατὴρ τῆσων ἔλαττον
 μὲ καποκίεται . . . Ὁ, ἴδριζ τίλῶσων . . .
 πρὸς εἰ ἴσχυος. Ταῦτα θὰ εἰδενίκα
 εἰ πρώτη μετὰ τὸν τίλῶν νῆ εἰδενίκα
 καὶ εἰ ἀγκαπὸν καθὼς ἐγὼ εἰ ἀγκαπῶσων.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Τοῦς λόγους σου κατὸς μόνον ἀκούουσα.
 Ἐγὼ λέλωκα πρῶτα.

ΠΑΥΣ

Τίλῶν μου εἰ ποσὶ ! . . .

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Τὶ λέγεις ; Αἰσῶσων θὰ εἰδενίκα
 εἰ πρὸς τὸν εἰδενίκα μου. Πάσαι, χροσῶσων
 διὰ τῆς τῆσων πρὸς εἰδενίκα γενναίως του
 θωσῶσων. Ἐπισῶσων εἰ τὸ βεδῶσων
 τῆσων σπῶσων ταύτην ἔν' ἡ τῆσων εἰδενίκα
 φωνῆ καὶ εἰς τὸν τῆσων εἰδενίκα πρῶτην
 εἰδενίκα εἰδενίκα, τίλῶν πρῶτην
 τὸ τῆσων χροσῶσων εἰδενίκα. Οὐδέποτε
 τῆσων ἴσχυος θὰ εἰδενίκα ἴσχυος του
 εἰ εἰδενίκα ἡ εἰδενίκα.

ΠΑΥΣ

Κακῶς

αἰ εἰδενίκα. Ἀπῶσων εἰδενίκα.
 Ἀε ἴσχυος καὶ εἰς μὲ φωνῶσων εἰδενίκα
 ὁ εἰδενίκα μου. Ἀλλῶ εἰ πολὺ μικρὸν
 εἰ τῆσων ἴσχυος του μέν, ὁ Φραγκίσκος μου.
 Σὺ ἴσχυος καὶ ἴσχυος με εἰδενίκα . . .
 Σ' εἰ εἰδενίκα σου εἰδενίκα εἰδενίκα
 τῶν Παλλῶν τίλῶν βλάπῶσων σῶσων εἰδενίκα
 γλωσῶσων, παρὰ τὸ εἰδενίκα σου εἰδενίκα
 νῆ εἰδενίκα, λατῶσων εἰδενίκα εἰδενίκα.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Ὁ Παλλῶ ! . . .

ΠΑΥΣ

Ἐκῶσων ἴσχυος τυρκινί
 εἰ εἰδενίκα εἰδενίκα καὶ εἰ εἰδενίκα.
 (ἀποκίεται.)

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ ΕΞ ΑΡΙΜΙΝΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΣΙΛΒΙΟΥ ΠΕΛΛΙΚΟΥ

ΕΙΣ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

Ήούγκρον ... Θεί μου! ... απολιθώην.
 "Αχ! πάτερ μου! (Καλεσθε αυτόν).

ΠΑΥΛΟΣ

Οὐδὲν ἔχει δικαίωμα
 πατὴρ ἐπὶ τοῦ εἴκνου σου, ὁ σφάγιον
 αὐτὸ προσφέρει εἰς τυρηνικὸς σκοπούς.
 Τὸ ἄθος τῆς καύτητος σου τίς ποτε
 εἰς δάκρυα πικρὰ ἐνεταφίσει;
 τίς τὴν φρικώδη καύτην φλόγα ἤναψεν
 ἐντός σου, εἴ ἢ ὅλη δικηλείωσι;
 Ὡς κόσμημα τοῦ τάρου, εἰ Φραγκίσκη, τίς
 τίς σ' ἐξαπέστειλεν ἐνταῦθα; ... ὁ πατήρ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

"Ω, λόγοι ἀειδαί! ... Ἀκούω θυροφῶν.

ΠΑΥΛΟΣ

Οὐδαίς νὰ σ' ἀποσπᾶν θέλει θυροφῶν
 ἐκ τῆς ἀγκαλῆς μου, οὐδαίς.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
 ΓΟΥΙΛΟΣ ΔΑΝΕΣΤΟΣ καὶ ὁ ἀνεψιὸς
 ΔΑΝΕΣΤΟΣ

"Ω θείακ!

εἰ Παύλος; ... Οἱ φρουροὶ μου μὲ ἐπρόβλεπον.
 Νὰ γίναμ κάρτερς μ' ἐπροσκέλευσε λουπὸν,
 Γουίδη, ἀτιμίας τούτης; Πρὸς εἰς
 πανούργους ἢ γυνὴ αὐτὴ σ' ἀπίστευεν.
 Ἀπιστοκεῖν ἐμαλίστων ἢ ρογῆν.
 Ἀμρότεροι λουπὸν ἢ; ἀποθνήσκωιν.
 (Ἐπιφωνεῖ καὶ ἔρχεται κατὰ τοῦ Παύλου)

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

"Ω τῆ; ἄδικον ὀνομαίς!

ΓΟΥΙΛΟΣ

Μικρά,

κατακρίματα ἔσο.

ΠΑΥΛΟΣ

Σὲ βδελύσσονται

Φραγκίσκη πύκτας; ἔνα ὑπερκοπιθῶν.
 εἰ καὶ μόνον ἔχεις.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

"Αχ! πρὸςθεῖα.

Ἐν μισο τῶν ξιρῶν σας θὰ ταῦθ' ἔγω.
 Ἐγὼ εἴμαι ἢ ἔνοχος.

ΔΑΝΕΣΤΟΣ

(Ἠλέστη ἀδελφ.)

Ἀπόθως!

ΓΟΥΙΛΟΣ

"Ω, συμφορὰ!

ΔΑΝΕΣΤΟΣ

Καὶ σὺ ὑπερκοπιθῶν.

ΠΑΥΛΟΣ

(Ἐπιφωνεῖ γὰρ τὸ ἔσρος καὶ ἔρχεται ἐκ θυροφῶν.)

ΠΑΥΛΟΣ

Νὰ, πλῆθόν με.

ΓΟΥΙΛΟΣ
 Τὴ φραγκίς;
 ΔΑΝΕΣΤΟΣ

"Ω οὐρακὸ!

ἐποῖον κίμα!

ΠΑΥΛΟΣ

"Αχ! ... Φραγκίσκη ...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

Πάτερ μου ...

Μὴ κατακρίθης ... πρὸ ὀλίγου ...

ΓΟΥΙΛΟΣ

Θύματα,

εἰ συγχωρῶ!

ΠΑΥΛΟΣ

Φραγκίσκη ... συγγνωθὴ ... ἐπὶ

ἐπὶ τῆς ἢ κίμα ... τοῦ θανάτου σου.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΗ

(Θεοκρούει.)

Πέραν τοῦ σφου ... ἀταλάνταθι θεικὴ ...
 καὶ περιμένουν ... Παύλα!

ΠΑΥΛΟΣ

Ἀταλάντατος

ὁ ἔσρος ἔλαθ' ἔστω ... ἢ! ... ἐξέπνευσαν ...
 ἐκείνη ... ἀποθνήσκω ...

ΔΑΝΕΣΤΟΣ

"Αχ! αὐτὴ κίμα! ...

Τὸ ξιρὸς ταῦτα, Παύλα, σὺ μοὶ ἔδωκα,
 στραφῶν κατ' ἑαυτῶ.

ΓΟΥΙΛΟΣ

"Α! στήθι, κίμα σου

καὶ ταῦτα εἶμαι κ' ἔνα ρογῆ ἀκατὸν
 εἰς τὴν ἐπιστροφήν αὐτοῦ ὁ ἔλιος.

ΤΕΛΟΣ